

Cusiu

Chị ơi...

Anh yêu em!

NHÀ XUẤT BẢN THỜI ĐÀI

Chị Oi... Anh Yêu Em

Tác giả: Cusiu

Thể loại: Tiểu Thuyết

Biên tập: Lý Mai An

Bìa: Lý Mai An

Created by: <http://isach.info>

Date: 08-September-2016

Kho ebook online

<http://isach.info>

CHƯƠNG 1

Quen chị qua một cuộc điện thoại, nghe giọng chị dễ thương quá, thế là thích, add yahoo, tìm FB. Rồi thì lân la làm quen, hai chị em cũng khá thân thiết trên Facebook và cũng hay chat chit với nhau qua yahoo, nhưng chưa gặp mặt lần nào. Ấn tượng ban đầu về chị là một "bà chị" xì tin và có phần ngờ nghệch.

Rồi một dịp được phân công chở chị về sau buổi offline. Chị ngồi phía sau im re, còn mình cứ thế chạy xe một quãng đường dài mà không nói và cũng ko biết nói gì. Chị bỗng hỏi: "em buồn ngủ hả ". Nghĩ thế nào lại bảo: " dạ". " Chị hát cho em nghe để đỡ buồn ngủ nha, hi ". Hơi bất ngờ nhưng cũng "dạ" lần nữa. Mình vốn dễ tính và ít nói.

Trời hơi lạnh vì có mưa phùn, chị ngồi thật sát phía sau nhưng không ôm., thì thắm vào tai mình những bài hát trẻ con không đầu không cuối, giọng chị hát những bài trẻ con y như con nít hát, dễ thương, ngọt ngào: "Chị ong nâu, mề con rửa mặt, chú thỏ con, hai con thằn lằn con...."

Về nhà tự nhiên thấy vui vui, cười một mình, hát linh tinh chú mèo, chú thỏ ^^ . Lúc chào chị về sao chị cười tươi quá, đáng yêu và hồn nhiên như kiểu cô bé hàng xóm " chào chú con đi học nghen".... Hình như có hơi nhớ chị..

Một tuần trôi qua nhanh chóng, cảm đầu làm việc và chạy lăng quăng, cũng không để ý đến chị nữa.

Rồi tối đó chat yahoo với chị, chị nói ngày mai chị phải xuống Thủ Đức nộp học phí. Mình bảo mai mình cũng có

việc xuống đó, sẵn tiện để mình chờ cho. Chị chần chừ mãi rồi cũng đồng ý, và hứa sẽ mời mình ăn kem làng ĐH để bù.

Thật ra mai mình chả có việc gì xuống đó cả, tự nhiên thấy muốn gặp chị, muốn chờ chị đi, thế là nói bừa. Chắc là do bị ám ảnh tối hôm chờ chị về..

Chị vào trường rồi, chả biết đi đâu. Thế là chạy lòng vòng giết thời gian và ngắm mấy em sinh viên của Làng. Hình như là vừa đi vừa huýt sáo, hát lăm bằm, lại là chú mèo, chú thỏ ^^!.

Chiều nắng quá, chưa muốn về, hai chị em mua kem vào hồ đá ăn và hóng mát. Hồ đá lúc nào cũng vậy, hay có những cặp sinh viên ra ngồi tâm sự thủ thỉ. Bọn mình thì kiếm một góc ở xa để ăn kem và tránh dòm ngó. Mình ngồi trên xe ăn, còn chị cứ tung tăng xem người ta câu cá, ngó nghiêng cô dâu chụp hình cưới, nghịch nước...

Mình đứng xa nhìn chị, thấy chị đang bắt con chuồn chuồn, rón rén nè nè, cứ cúi xuống thì nó lại bay. Tự nhiên thấy buồn cười quá, sao chị lại đáng yêu thế, như một con mèo con vậy.

Lúc về đùa chị: "chị như con nít á, quậy thấy ớn". Chị cười: "chị là con nít mà, hehe". Chị nói đúng, chị chỉ là một đứa con nít, mọi việc chị làm đều như con nít. Trừ việc, con nít thì không biết yêu!

CHƯƠNG 2

inh nhật chị, bạn bè vào Facebook viết tràn lên wall chúc mừng chị, bằng đủ kiểu, đủ thứ ngôn ngữ. Không hiểu sao mình chả chúc gì mà ngồi bấm like từ trên xuống dưới những lời chúc của người khác, vui như thể sinh nhật mình, thỉnh thoảng còn reply vài comment hộ chị:pudency:. Chị hỏi, mình chả biết trả lời sao, nói bừa nhưng giọng nghiêm túc:" Em bị mộng du đó chị ^^! ".Chị tròn mắt:" ủa thiệt hả?". Chị ngố, nói cái gì cũng tin ^^!

Hôm đấy chị cũng có mời sinh nhật, nhưng mình không đi vì chị tổ chức sinh nhật với gia đình, mình thì ko giỏi giữ ý tứ với người lớn. Tối khuya chị nhắn tin:" Ăn bánh kem hok, mai chị đem qua cho nhen ". Trước giờ đi ăn sinh nhật mình chả bao giờ ăn bánh kem, nhưng tất nhiên là đồng ý. "Mai chị mang qua cho" như vậy lại được gặp chị, mấy ngày nay nghĩ tới chị hoài...

Buổi trưa đi học về thì chị gọi điện hỏi địa chỉ nhà mình rồi ghé thiệt.Bánh kem để trong balo từ sáng nên đã bị biến dạng. Chị cười hì hì:" để chị nặn lại cho ". Chị ngồi nặn miếng bánh, như trẻ con nghịch cát, tay chị nhỏ xíu, xinh xinh, nặn một hồi cũng ra hình cái đầu con mèo, có 2 cọng râu.. ^^!

Bữa đó cũng là lần đầu chị qua nhà chơi, mình ở một mình (trước đây thì 2 mình ^^).Bình thường thì nhà cửa rất dơ dáy nhưng hôm đó biết chị qua nên cũng ráng dọn lại cho sạch để đón chị. Chị đi lung tung trong phòng, ngó cái này, đụng cái kia, cái tạt tò mò hay ngó nghiêng của chị, chị nói

là muốn sửa hoài mà ko dc.Mình thì ko muốn chị sửa. Vì mình thích nhìn chị những lúc như vậy, cảm giác như ông bố trẻ ngồi nhìn cô con gái bé bỏng đang nghịch ngợm vậy ^^!

Buổi chiều trời mưa to quá, chị ở lại nhà mình ko về được. Áo mưa thì có, nhưng mình nói ko. Hai chị em coi hoạt hình disney. (Chị thích coi hoạt hình lắm, đặc biệt là phim Pucca, mỗi lần đến phim đó là chị lại dành remote để mở cho bằng được, mình với chị "uỳnh nhau" mấy lần vì điều này rùi:D)

Trời mưa nhanh tạnh quá, muốn mưa hoài mà ko dc, chị về mất tiêu rồi:pudency:. Sáu tháng kể từ ngày chia tay, lại có một đứa con gái coi phim cùng mình, ăn bánh với mình, cảm giác thật bồi hồi khó tả. Hồi đó nhớ có lần mình coi bộ phim "Mối tình chị em" cũng có cảnh 2 chị em ngồi coi hoạt hình với, tự nhiên lại nghĩ vớ vẩn..^^

Nhà mình ở giữa khoảng cách giữa trường và nhà chị. Mỗi lần chị đi học buổi sáng, trưa lại phải chạy về nhà ăn cơm vì chị không ăn được cơm tiệm (chị yếu và nhiều bệnh vặt vặt, trong đó có đau bao tử) chiều lại chạy lên trường học. Rất mất thời gian, nắng nôi và mệt cho chị. Mình biết được điều này nên nói với chị:" Buổi trưa chị qua nhà em đi, hai chị em nấu cơm ăn, em cũng thích ăn cơm nhà, bữa giờ cơm tiệm hoài cũng ngán quá ". Mình biện đủ lý do chị cũng không chịu,cuối cùng mình dọa:" bữa giờ em thấy chị đen thui lui rồi đó,mùa này mà trưa nào chị cũng chạy lang bang ngoài đường, chị sắp thành con vịt xấu xí rồi, >:P ". Con gái sợ nhất là bị xấu đi, bị chê da đen và rám nắng, chị cũng không phải ngoại lệ..

Vậy là những hôm phải học cả ngày, chị qua nhà mình ăn cơm. Cơm gia đình!

CHƯƠNG 3

ừ ngày có chị, cuộc sống độc thân lay lắt của mình thú vị và đỡ tẻ nhạt hơn hẳn. Mình bắt đầu học nấu ăn bằng gu gỗ:). Biết quét nhà, dọn dẹp nhà cửa, rửa chén sạch, biết phân biệt giữa quả bí và quả bầu, chiên cá sau ko bị cháy, ủi đồ sao cho phẳng, ăn cơm ko được bốc, không được xỉa răng bằng móng tay....

Trưa nào đi học về là mình cũng ráng về nhà ngay để chờ chị qua, bỏ qua hết những lời mời đi uống nước, tụ tập của bạn bè. Rồi hai chị em lọ mọ xoong chảo, rồi dọn cơm, ăn cơm. Mình thích dành ăn để chọc tức chị, hoặc giả đồ bị nghẹn để chị hoảng hét toáng, rồi sau đó cười sảng sặc chọc quê chị:D

Chị ăn ít như con mèo, mình cũng kén ăn và ăn ít. Chị nói " ai nuôi 2 đứa mình thì đỡ tốn cơm ". Chị nói đúng " hai chị em mình mà lấy nhau sẽ không phải lo tiền mua gạo, hehe ". Chị nhéo:" thôi đi ông cụ"...

Ăn xong thì đánh bài coi đứa nào rửa chén, mình toàn ăn gian nên chị phải rửa hoài, lâu lắm mình thấy tội tội thì chịu thua chị một bữa, nhưng rồi cũng vút đồng chén đứa đó, dồn tới trưa mai cho chị rửa:"D.

Giờ nghỉ trưa cũng là giờ phá làng phá xóm của hai chị em, lúc thì đùa giỡn ầm ầm, lúc thì uỳnh nhau cãi lộn ỏm tỏi dành tivi. Hứng lên thì mở karaoke online để thu âm. Chị hát nhạc Xuân Mai thì đc chứ nhạc tênh êu thì dở ẹc. Mỗi lần chị hát mình lại đc dịp cười lăn lộn:" Chị hát không có dấu à, ối ối thảm họa âm nhạc, hát gì như xe chở heo tông xe chở vịt

". Nhiều lúc thái quá, chị xịu mặt " Không thềm hát nữa, cho cu hát một mình luôn ". Thấy chị "giận hơn vu vơ" thì lại phải lò mò qua chọc cho chị hết giận. Chị dễ giận nhưng nhanh cười, nịnh nọt cù lét một xíu là lại nhe răng. Có khi vừa khóc vừa cười được, đã bảo chị là trẻ con...

Nhiều khi sáng dậy chỉ mong tới trưa để chị ghé, để chị qua nhà gọi í ới:" cu H ới, cu H ới". Giọng chị dù la lớn cỡ nào cũng nhỏ xíu xiu, nhưng ngay cả khi ngủ say nhất, mình vẫn nghe đc và bật dậy ngay. Mình đùa chị " Chị là cái đồng hồ báo thức của em nha, lần sau qua đừng gọi tên em mà kêu "cúc cu, cúc cu " là được ":-". chị cười,nhưng trưa mai quên ngay, lại "cu H ới ời". Chị ngố mà ^^!

Nhiều bữa bận việc hoặc kẹt xe, chị ghé trễ.Gọi điện thì ko nghe máy, nhắn tin ko trả lời, nóng ruột và bực chị vô cùng. Mình cứ đi qua đi lại trong nhà, cứ nghe tiếng xe máy tới là dòm đầu ra cửa ngõ. Chị vừa tới là phi ngay ra cổng làm mặt hình sự hỏi han đủ kiểu. Chị cười hì hì trình bày lý do, lần nào cũng thấy..có lý ^^! Lại hết giận ngay...

Biết là ngày mai chị lại qua, nhưng lần nào trước khi chị về cũng dặn:" mai chị qua nha nha". Chị lè lưỡi " tôi biết rồi, biết rồi, nói câu khác đi ông tướng". " Dạ hì hì".Mai lại y như vậy " mai chị qua nha nha".Chị la thì cãi: "tại chị lầy ngố cho em rồi:P".

Gần nửa năm hạnh phúc trôi qua nhanh chóng. Rồi cái ngày ấy cũng đến, nó làm đảo lộn tất cả..

CHƯƠNG 4

ình còn nhớ như in đó là vào tối halloween lúc hai chị em đi chơi về (đi chung với một nhóm bạn thân). Chuyện đi chơi thì không có gì đáng nói vì cả hai đều vốn ham chơi nên quậy tung đến khuya, khi đã mệt lử rồi mới chịu mò về.

Như mọi khi, mình chờ chị về, chị ngồi sau ôm mình (thân rồi mà ^^), chả đứa nào còn đủ sức để nói chuyện nữa. Gần đến nhà chị, chị bỗng nói " H nè, hồi nãy anh M nói ảnh thích chị đó ". Tự nhiên mình tỉnh hẳn, hình như có một luồng điện chạy dọc sống lưng. Giọng mình lạc đi nhưng vẫn cố bình tĩnh " Dạ..... ". Tiếng dạ ngắn lắm, nhưng thật sự mình lúc đó chỉ muốn toáng lên " Rồi chị nói sao? Ông nói lúc nào? Có khi nào ông chọc chị ko? hình như ông có bồ rồi mà? hàng trăm câu hỏi mình muốn hỏi chị, dồn dập, liên tiếp.... Nhưng không hiểu sao, mình ghen họng không thể nào thốt lên được. Mình chạy xe chậm lại, chậm một cách vô thức mà chính mình cũng ko biết. Chị nói tiếp, nói nhỏ, nhưng đáng sợ lắm, như có cái gì đó đâm chọc vào tim mình: " Hình như chị cũng thích aM H ơ, em thấy aM sao, được hok?....."

Mình chạy xe về nhà như người mất hồn, đầu óc mụ mị như vừa đánh rơi một cái gì đó rất quý giá. Nhưng lại ko biết đó là vật gì, và quan trọng, là rơi nó ở đâu. Nói chung! Trống rỗng...

Bữa đó ko về nhà mà mình ra nhà hát Thành Phố ngồi tự kỷ, nghĩ ngợi..

Anh M, 28t, mới nhận bằng thạc sĩ, ko đẹp trai lắm nhưng lãng tử và giàu. Xét về mọi mặt, anh M hiển nhiên ăn đứt một thằng sinh viên quèn là mình. Mình cũng thích aM vì ổng vui tính và bình dân, thỉnh thoảng 2 ae có đi nhậu, tán dóc. Trong một lần dẫn chị đi chơi thì chị gặp ổng, sau đó thì thường xuyên hơn vì mình đi đâu chị cũng mè nheo đòi đi theo.

Ngồi ra soát lại những gì đã trải qua giữa mình, aM và chị. Mình chợt ngộ ra những điều mà bình thường mình không hề để ý:

Tại sao aM hay kêu mình rủ theo chị mỗi lần đi chơi.?

Tại sao aM hay đòi chở chị về thay mình.?

Tại sao aM hay khen chị đáng yêu.?

Tại sao....????

Và quan trọng nhất, là tại sao mỗi lần nhắc tới aM là chị nói liên hồi như rà trúng sòng.

Tối đó chị vẫn gọi hỏi xem mình đã về nhà an toàn chưa, vẫn chúc mình ngủ ngon bằng một tin nhắn xùy tin dễ thương nhiều ký hiệu. Nhưng sao mình thấy lạ lắm, cảm giác như chị cũng gọi, cũng nhắn tin chúc ngủ ngon với aM hết như với mình. Tự nhiên mình thấy bức bối khó chịu một cách vô lý.

Hình như mình ghen thì phải. Kiểu ghen của con nít khi bố mẹ sinh em bé? không phải!. Hay là sự ích kỷ nhỏ nhoi khi đưa bạn thân có người yêu? Cũng ko phải nốt!

Cho đến lúc này, mình mới dám thừa nhận. Hình như (hay là đúng thế) mình yêu chị mất rồi. Lần đầu tiên kể từ ngày quen chị, mình nằm nghĩ ngợi cả đêm về chị, mọi thứ về

chị. Hình ảnh về chị cứ trôi từ từ qua như cuốn phim cuộc đời của những người đang hấp hối.... Thật sự, mình đang sợ, rất sợ mất chị, cảm giác hoang mang như một chú gà con ngậm một con giun lớn quá cỡ, ko thể nuốt trôi, xung quanh là một bầy gà lớn hung hãn...

CHƯƠNG 5

hị chưa chính thức nhận lời yêu aM, chị bảo aM rằng hãy cho chị thời gian. Nhưng việc đó cũng khiến mình - một thằng ích kỷ, gần như chỉ có mỗi chị là bạn thân nhất, phát điên!.

AM đã chính thức sẵn đón chị một cách công khai, anh hay qua nhà mình vào buổi trưa, mang cái này cái nọ qua nói là cho 2 chị em ăn tấm bổ, lúc thì nói đi ngang sẵn tiện ghé qua xem hai đứa hôm nay ăn gì, khi thì dành đón chị đi học về rồi ở lại buổi trưa, thỉnh thoảng còn ăn cơm chung. Tất nhiên là do chị mời.

Những lúc aM tới, mình cảm thấy lạc lõng và nặng nề vô cùng. Mình phải đóng kịch vui vẻ, phải cười nói, phải cố tỏ vẻ bình thường khi thấy họ trêu chọc nhau, mà việc đó, lẽ ra là dành cho chị em mình. Mình không coi aM là cái gai trong mắt, nhưng thật sự, mình rất ghét aM qua nhà mình...:(

Những hôm đó, chị ko còn xắn tay áo cho mình mỗi khi mình đi học nữa, chị ko còn chọc mình " chồng trẻ ở nhà nấu cơm, vợ đi học đây" rồi chào mình kiểu hai tay vẫy vẫy, đầu lúc lắc nữa:(. Cũng ko còn cảnh 2 chị em dành nhau ăn, hát hò inh ỏi để hàng xóm chửi xéo nữa, không còn cái điệu bộ cuống cuồng khi mình cố tình hẹn thêm giờ để chị ở lại lâu hơn nữa nữa..Chẳng còn gì hết, buổi trưa chán ngắt và bỗng dài lê thê...

Nói cách khác, mình cảm thấy những lúc aM qua, chị ko còn quan tâm gì đến mình nữa. Nhìn những lúc chị ra cửa ngóng

aM, hết như mình ngóng chị, mình thấy buồn đã man mà chẳng biết làm gì, người mệt mỏi, mềm nhũn...

Chị ngỡ ngáo đâu có nhận ra thái độ của mình, lâu lâu thấy mình buồn buồn và ít nói thì chỉ hỏi han: "hôm nay em sao vậy, mệt hả, chị đi mua thuốc với đồ ăn cho em nha". Chị ơi, chị khờ lắm, em đâu có bệnh, em đâu có cần thuốc của chị, mà chị cũng đâu cần đi mua, chị có sẵn rồi, nhiều lắm..

Việc này kéo dài một thời gian, nó khiến mình không còn tâm trí làm gì, và cũng không biết phải làm sao để thay đổi cả, mình cảm thấy bất lực vô cùng. Có khi mỗi sáng thức dậy, mình chỉ còn biết cầu mong một điều rất đơn giản là hôm nay aM không đến. Mình sẽ nấu cơm thật ngon, 2 chị em vừa ăn vừa nói chuyện, cười đùa, rồi đùn đẩy nhau rửa chén... Những việc bình thường trước đây sao bỗng thấy xa vời quá...

Kết cục là mình hay cáu vô lý với chị mỗi lần chị nhắc tới aM, mỗi lần chị nghe điện thoại của aM khi đang ăn cơm, khi đang làm dở việc gì đó. Mỗi lần nghe chị lặp đi lặp lại "aM hôm nay đi đâu rồi ta? Sao giờ này chưa tới ta,? Có chuyện j hok ta"..Mình bực mình cáu gắt thì chị chỉ lè lưỡi rồi cười, lâu lâu còn chọc mình "em ghen hả, lêu lêu". Nhìn chị mình chỉ muốn gào lên "đúng rồi, em đang ghen, ghen muốn nổ óc luôn đây..". Nhưng mà mình có bao giờ dám nói đâu..

Thỉnh thoảng (nói thật là thường xuyên), mình hay đọc trộm tin nhắn của chị:(. Có lúc còn xóa những tin nhắn bay bướm của aM gửi chị lúc chị chưa kịp đọc. Nhiều khi điện thoại chị hết pin, aM gọi cho mình hỏi chị hôm nay có qua ko, mình nói dối...

Mình như thẳng điên tìm mọi cách ngu ngốc và vớ vẩn nhất để ngăn cản aM và chị. Nhưng hình như, tất cả đều vô ích!

Hôm đó mình đang có chuyện rất bực mình ở lớp, nó khiến mình cáu tiết cho đến tận lúc về đến nhà. Trưa đó aM ko qua, cũng coi như đỡ được một phần bực dọc. Sau khi ăn cơm xong thì mình ngồi online, chị ngồi hay tay chống cằm, lúc lắc cái đầu ngăm con mèo con mình mới đem về. Chị hỏi:

_Nè H, sao bé mèo này nó ngủ wài à, c kêu nó dậy ăn nha, tội nghiệp quá..

_Kệ nó đi chị, nó là mèo con, như con nít á, nên nó chỉ thích ngủ thôi, xiu nữa nó đói là tự dậy ăn à..

_Hôm qua chị qua nhà aM, con mèo nhà anh cũng nhỏ xíu, mà hok có chịu ngủ, nó quậy ghê lắm.

Không hiểu sao lúc đó mình nổi điên, mình gào toáng lên:"
Thì chị qua nhà aM mà chơi với con mèo đó, để im cho nó ngủ ":ah:

Chị sững người như bất động. Hình như chị đang ko hiểu có chuyện gì xảy ra với mình, chị không hiểu là ko phải vì con mèo, mà là vì chuyện chị đi chơi với aM hôm qua, mà mình không biết.Nó khiến mình nổi nóng vô lý. (Sau này mình mới biết hôm đó chị qua nhà ổng để lấy 1 thứ cho mình:sad:)

Mất 5 giây để mình kịp thấy hối hận vô cùng, mình bỗng thấy có lỗi kinh khủng khi thấy chị ngồi im, sợ hãi không dám nhìn mình, hình như sắp khóc...

Chị bỗng nói một câu mà đến giờ nghĩ lại mình còn thấy rợn người:" bây giờ em khác ngày xưa lắm H ơi, em ko còn

thương chị nữa...". Rồi chị khóc..

Tay chân mình bỗng bấn loạn, mình loay hoay như gà mắc tóc. Chỉ muốn bay đến chị, ôm thật chặt chị, nghiền nát chị, hét vào mặt chị:" Em mà ko thương chị à??? Em thương chị còn hơn chính mình nữa, chị có biết ko, biết không...":sosad:

Nhưng thẳng ngu là mình đã không làm gì cả. Mình ngồi bất động, cơ thể nhão nhoẹt, miệng lắp bắp:"Em xin lỗi...."

CHƯƠNG 6

hông khí tự nhiên trở nên nặng nề và căng thẳng như dây đàn vậy, chị ngồi thu lu một góc, không hiểu có chuyện gì đang xảy ra với mình, một tháng mà ngày thường ít nói và sao-cũng-được, chả bao giờ mình quát mắng nặng nề như vậy với chị cả.:sosad:

Mình lại ngồi gằn nắm tay chị mà ko dám nói gì.Sao tay chị mềm quá,sao mắt chị đỏ quá, ướt hết áo rồi chị ơi, chị đừng khóc nữa, H sai rồi, H ân hận lắm, sao H lại la chị chứ,H điên rồi.....:((

Nhìn bộ dạng và thái độ của mình lúc đó chắc chị cũng hiểu, chị cố cười nhẹ như để trấn an và tha lỗi cho mình. Nước mắt chị vẫn chảy, chị hiền lắm, lại hay khóc nhè nữa. Biết vậy rồi mà mình vẫn làm chị buồn, mình thật là..

Lúc chị dắt xe ra cổng, mình lẻo đẻo theo chị như đứa trẻ theo bố nó về nhà, lúc bố nó vừa đi họp phụ huynh về.Sợ hãi và lo lắng y như vậy...

Chị thấy vậy đuổi mình vô nhà:" thôi em vô đi, chị không sao mà ". Lúc xe chị lăn bánh rồi, mình mới chợt nhớ ra và gào toáng lên như mọi ngày:" Mai chị qua nha nha nha..". Mình gào xong mới thấy là hình như hơi to quá, chắc cả xóm nghe thấy. Chị dừng xe, ngó đầu lại ra dấu chào mình lần nữa, kiểu chào riêng của chị...Kiểu chào ấy, cả đời này, mình sẽ ko bao giờ quên được...

Buổi tối, mình vừa ăn cơm xong thì nhận được tin nhắn của chị:" Chị hiểu rồi H à.". Tin nhắn ngắn ngủn nhưng thật đáng sợ.Chị hiểu gì? hiểu như thế nào? chị đang nghĩ gì

vậy? trời ơi?. Mình reply tin nhắn, cứ viết rồi lại xóa, xóa rồi lại viết, ko biết trả lời hay hỏi chị như thế nào.

Cuối cùng ko đợi mình reply, chị nhắn tiếp cho mình:" Xíu nữa H qua nhà chị nha, chị có cái này cho H". Mình đi ngay ko suy nghĩ, chạy thẳng qua nhà chị, chạy nhanh lắm..

Mình đứng chờ chị ở chỗ quen thuộc, chị từ hẻm ra, mặc bộ đồ ngủ trẻ con, chân đi đôi dép tổ ong quá cỡ, tay chị cầm một con mèo bằng bông to bự, trắng toát. Mình đứng im re..

Chị đưa con mèo cho mình rồi nói, nhẹ lắm, thỏ thẻ như trẻ con xin mua đồ chơi:" Tặng H nè, chị nhờ em gái aM đặt mua dùm đó (chị qua nhà aM là vì vậy), bữa giờ thấy H buồn buồn, hỏi thì H ko nói, chị có làm sai gì thì đừng giận chị nha, đừng nghỉ chơi với chị nhen, tội chị....".Mình thật ko ngờ chị lại nghĩ vậy, cái chị hiểu ra là đây ư? Trời ơi bà chị gốc ghẹo của em ơi, em thương chị còn không hết, sao mà giận chị được...

Nói thật là nhìn mặt mà thái độ chị lúc đó, mình thấy thương chị vô hạn, hơn cả nghìn lần trước đây, mắt mình, hình như lúc đó có ướt ướt. Mình ôm con mèo từ tay chị, nói nhỏ " Sao chị nói vậy, mình là chị em mà, tại bữa giờ em có nhiều chuyện bực bội trên lớp quá nên vậy, mai chị em mình đi ăn kem nha, coi như em bù cho chị con mèo này, hi..". Chị cười tươi lắm, mới buồn xo như cún con vậy mà đã cười đc, chị thật là.. ^^

Mình vui sướng chạy xe về nhà. Nếu ai đó đã từng thấy một thanh niên ăn mặc bụi bặm,vừa chạy xe một tay, tay kia ôm con mèo bông to đùng, mặt thì rất là hý hửng, thì đó chính là mình đấy!. Hình như lúc đó mình cảm giác tất cả mọi người đều để ý mình, đặc biệt là lúc mình dừng đèn đỏ, mọi

ánh mắt đều đổ dồn về mình, cái nhìn dành cho một kẻ tâm thần hoặc biến thái..

Mặc kệ ai nhìn thì nhìn, còn mình thì chỉ muốn quát vào mặt họ:" Nhìn cái gì, mèo chị tôi tặng đấy, các người ko bao giờ có con mèo này đâu, các người là một lũ bất hạnh..".

Hôm đấy mình ôm con mèo ngủ,thỉnh thoảng còn nói chuyện với nó. Mèo ơi tao sẽ ôm mày thật chặt, sẽ không ai cướp được mày khỏi tay tao...:dreaming:

CHƯƠNG 7

hững ngày kế tiếp sau đêm đó, đi ngược với thái độ cố gắng bình thường hóa mọi chuyện và kiềm chế cảm xúc của mình, aM ngày càng sẵn đón chị nhiều hơn. Chị cũng hay vô tâm nhắc đến aM trước mặt mình. Cũng đúng thôi, chị hiểu sai hết rồi..

Có lần đến đón chị học AV về, mình thấy aM ngồi trên xe chờ chị sẵn với 1 bông hoa. Mình bần thần một lúc thì hiểu, hèn gì tối qua aM hỏi hôm nay chị có đi học av ko, mấy giờ thì về?..

Chị gọi cho mình bảo đã tan học rồi, ko hiểu sao mình lại bực dọc, nói rất nhanh: "chị ra cổng nhé, có người chờ chờ chị về rồi đó" rồi cúp máy cái rụp, ko đợi chị hỏi gì thêm. Mình thấy khó chịu, giận chị một cách vô lý. Chị đâu có biết là aM chờ mình ngoài cổng, chị vẫn gọi cho mình cơ mà?. Về đến nhà mình mới nhận ra điều hết sức đơn giản đó, nhưng ko kịp nữa rồi..

Chị nhắn tin: "H hôm nay bận hả, xiu chị mua bánh về cho, chị đang đi chơi với aM, hehe". Chị đi ăn uống lúc nào cũng nghĩ tới mình, chị thương mình lắm, lúc nào cũng bắt mình phải ăn uống cho mập lên "để mai một bảo vệ chị, để có con nào nó ngó nữa chứ". Có lần chị chạy xe giữa khuya mang hộp cơm qua cho mình, vì thấy mình ghi status trên Facebook là: "đói mờ mắt". Mình la chị "Khuya vậy rồi còn đi đc nữa, xiu em lại phải dắt chị về nữa, hừm". Chị lè lưỡi: "Cơm dư nhà chị, mang cho em ăn ko thì bỏ uống, hehe".

Cơm dư mà sao nóng quá, đồ ăn ngon quá, ăn cơm ko cũng thấy ngọt lịm, ngọt kiểu lạ lắm, ko phải do enzyme...

Chị về, mua bánh thật. Nhưng mình ko nhìn vào hộp bánh, mà là gói quà chị đang cầm trên tay. Chị mở ra khoe mình, một cái ống heo xinh xắn. "AM tặng đó, xinh ha ". Lúc đó, ước gì bây giờ mình có thể quay ngược thời gian để tự tát vào mặt mình, tát vào mặt cái thằng đã nói câu: " Ai cho gì chị cũng lấy vậy?". Mình thề là ko hiểu sao mình lại nói cái câu đó nữa. Mình...

Mắt chị tròn xoe, ngơ ngác: " em..em nói kiểu gì vậy...". Mình là thằng rất dở xử lý tình huống khi lỡ miệng, nếu không muốn nói là càng cố càng tệ. Mình đã trả lời thái độ của chị bằng một câu nữa, nhẹ hơn, như để lấp liếm: " Chị lấy cái đó làm gì, em mua cho chị cũng đc mà ". Nói xong mình mới chợt nhận ra một điều, mình chưa từng dắt chị đi xem phim, chưa từng dắt chị đi những chỗ vui chơi mà chị thích, và chưa từng...mua quà cho chị, dù đó chỉ là một bông hoa chờ trước cổng trường. Mình đã sai lầm nghĩ rằng, chị em thân thiết thì cần gì quà...

Chị hơi buồn buồn, chị buồn thì dễ nhận ra lắm. Chị giải thích là chị cũng không tính lấy vì nhà chị có rồi, chị mang về cho mình đựng tiền xu, chị.... Nhìn chị lúc đó, mình thấy mình khốn nạn quá, sao chị ko chửi em đi, sao chị ko vút ngay cái ống heo ấy với vẻ bức tức đi, sao chị lại phải giải thích với 1 thằng như em làm gì, em ko đáng...

Cuối tuần đó mình có việc phải về quê 2 ngày. Mình nóng ruột gọi cho chị liên tục, nhiều khi gọi xong mới nghĩ ra nội dung để nói, nhiều khi chỉ một nội dung nhưng mình cố tình nói làm 2 lần, nhiều khi gọi chỉ để nói: " chị nói gì cho em

nghe đi, hehe..". Ngày nào cũng nghe giọng chị, mình quen rồi, đã nói, chị là cái chuông báo thức của mình mà.

Chỉ 2 ngày xa chị mà mình thấy nhớ kinh khủng, vừa xong việc là mình lên SG ngay. Đến nơi thì gọi cho chị không được,liều mạng gọi qua nhà thì mẹ chị bảo chị chưa về. Tuy mới 10pm, ở SG vẫn còn chưa khuya lắm, nhưng mình muốn điên lên vì lo cho chị. Chị nhát lắm, lại ngờ nghệch nữa, có lần chị bị người ta giật đồ, té xe, chị nằm ngủ trưa còn nói mớ như con nít..

Mình gọi hết cho bạn chị cũng ko ai đi với chị, mình còn lên facebook qua viết lên wall với nội dung " tìm trẻ lạc" mong chị online ở đâu thì đọc được. Trước đây chị cũng hay viết ntn lên wall để chọc mình.

Cuối cùng mình mới sức nhớ đến.. aM. Mình gọi cho aM thì nhận dc tiếng ò ý e đáng sợ. Đến lúc này, trí tưởng tượng của mình đc dịp phát huy, mình nghĩ ra đủ giả thiết, nghĩ xem nếu họ đi chung với nhau thì sẽ đi những đâu, làm những gì, sao giờ này còn chưa về, cả hai lại còn tắt máy. AM thì từng trải như vậy, chị thì....

Càng tưởng tượng mình càng thấy sợ, mình chạy đi kiểm hết những quán cafe quen, những chỗ mà bọn mình hay lui tới, nhưng đều ko có. Mình điên loạn lên như một người bố tìm đứa con gái thất lạc..

Quá mệt mỏi vì phải chạy xe lên gần 8 tiếng đồng hồ, rồi chạy khắp nơi tìm chị, chán nản và đuối sức, mình quay về nhà chị, ngồi chờ đầu hẻm,một chỗ khá xa và khuất. Và mình thấy một cảnh mà mình sẽ mãi ko bao giờ quên.AM chở chị về, đến đầu hẻm nhà chị thì dừng xe để chị xuống, đúng chỗ mà mình hay dừng. Mình đứng xa nhưng nhìn rõ lắm, aM ôm chị, rất nhanh, nhanh lắm, nhanh khiến chị và

tất nhiên cả mình đều bất ngờ. Mình như hóa thành đá, tay chân mình bỗng trở nên vô dụng, người mềm như cọng bún. Mọi lo lắng cho chị, mọi suy nghĩ lời nói trách móc đã chuẩn bị đều tiêu tan hết, hết sạch ko còn gì nữa, mình đứng một chỗ như người chết rồi, lạnh toát...

Chị có hơi phản ứng, chị đẩy aM ra..Nhưng đôi bàn tay yếu ớt của chị làm sao đẩy được một gã đàn ông to lớn như aM, làm sao đẩy được chị ơi.. (nhưng cho đến giờ em cũng muốn hỏi chị, thật sự lúc chị có muốn đẩy aM ra ko hả chị?..) Tay chị buông thõng, aM nói gì đó, nói rất nhiều, nói như thể không để cho chị nói. Nhìn thấy cảnh đó, ai cũng biết, aM đang tỏ tình với chị, đang "bộc lộ" hết tấm lòng với chị. Tấm lòng mà anh ta không chỉ dành riêng cho chị....

CHƯƠNG 8

áng sớm hôm sau chị đã qua nhà mình, chắc vì chị nhận đc một đồng tin nhắn của mình và cả tin trên Facebook. Lúc đấy mình đang ngủ, có nghe chị gọi nhưng mình cố tình không ra mở cửa. Thật ra là chị cũng có chìa khóa nhưng lần nào mình cũng ra tận nơi để còn dắt xe dùm chị, xách balo dùm chị, để thấy chị nhanh hơn vài giây...

Chị bước vào phòng, hỏn hển: " Sao tối qua em tắt máy, em đi đâu mà...". Chưa hỏi hết câu thì chị ngưng, có lẽ vì chị đã thấy cái điện thoại nát bét nơi góc tường, cái quạt gãy cổ và một số thứ lung tung đầy phòng. Kết quả của cơn điên tối qua của mình.

Không đợi chị hỏi thêm, mình hỏi chị với bộ mặt tỉnh rụi: " Chị có biết là hôm qua em lo cho chị như thế nào ko, em tìm chị mệt mỏi như thế nào ko, chị cũng biết là hôm qua em lên mà...? ". Chị hơi hoảng sợ, có lẽ vì chị lần đầu tiên thấy thái độ của mình như vậy, chị run run: " Hôm qua đt chị hết pin, nhưng mà chị có nhờ aM nhắn cho em rồi mà...". Mình hét lên: " nhờ anh M nhắn tin á? chẳng có tin nhắn nào hết, chẳng có cái j hết, chị..".

Chị thút thít, hai bàn tay chị giữ chặt lấy nhau: " Em đừng làm chị sợ.., hôm qua chị về trễ, điện thoại chị hết pin, hết pin mà, với lại chị lớn rồi mà.....".

Mình được thể làm tới (bây giờ nghĩ lại thấy ngày xưa mình bắt nạt chị ghê quá, mình có là-cái-gì của chị đâu cơ chứ:sosad:): "Chị mà lớn à? chị lớn sao suốt ngày khóc

nhè, sao suốt ngày coi phim hoạt hình? sao suốt ngày cứ hát luyên thuyên vớ vẩn? suốt ngày bắt em dẫn về vì sợ ma? Chị lớn lắm rồi, lớn tới mức ôm đàn ông giữa đường cũng ko biết ngại...."

Mình buột miệng, thật ra mình không hề có ý định nói câu đó. Chị đứng im, cúi gằm mặt ko dám nói gì, chị đã hiểu nguyên nhân tức giận của mình, cảm giác lúc đó chị đang xấu hổ và sợ mình lắm.

Mình cũng ko nói gì thêm nữa, ngồi im trên giường. Chị cặm cụi dọn dẹp phòng cho mình, mắt ko dám nhìn mình, tóc xõa xuống nên mình ko để ý là chị có khóc hay ko. Nhìn chị mình bỗng thấy tội tội, sự giận giữ vô lý (hoặc có lý, nhưng chủ quan) của mình cũng nguôi ngoai đi phần nào..

Không hiểu lúc đó chị nghĩ gì, chị bỗng chạy lại, ôm mình thật chặt, khóc nức nở, khóc như chưa bao giờ đc khóc. Mình cũng bất ngờ và shock nặng, chị nói nhiều lắm, giàn giụa. Chị nói là chị thấy mình lo lắng cho chị như vậy, chị xúc động lắm, lần đầu tiên có người lo cho chị như vậy, chạy xông xáo khắp nơi tìm chị như vậy, nghe mình chửi chị ko hề giận mà chỉ thấy thương mình và hạnh phúc. Chị xin lỗi mình, lặp đi lặp lại, chị nói chị cũng coi mình như em ruột, như gia đình của chị vậy, chị ko ngờ mình lại lo cho chị đến vậy, sau này dù có chuyện gì, chị cũng ko bao giờ bỏ rơi mình...

Đến lúc này, mọi thứ ám ảnh mình từ tối hôm qua dường như tan biến gần hết, mình lại trở về con người thật, dễ mỉm cười và mụ mị. Người con gái mà mình yêu thương nhất đang ở trong vòng tay mình, nói những lời yêu thương với mình, dù chỉ là yêu thương theo kiểu gia đình, nó làm mọi thứ trong cơ thể dường như tan chảy. Mình cũng ôm chị,

vuốt tóc và lau nước mắt cho chị, nói gì đó mà mình ko còn nhớ rõ, cũng rất nhiều nhưng tuyệt nhiên, tuyệt nhiên ko có từ yêu nào trong đó cả....:sosad:

Chị phải đi học, hai chị em vẫn lý lẽ chào hỏi như mọi hôm, nhưng có phần gượng gạo, có lẽ ảnh hưởng từ cái ôm thật dài vừa nãy...

Chị đi một lúc lâu thì mình mở nguồn điện thoại lên, hồi nãy chị đã ráp nó lại cho mình. Vô số tin nhắn của chị đc gửi tới, trong đó có một tin mà đến bây giờ mình vẫn còn giữ:" chị nhận lời yêu aM rồi đó cu, hihi ".....Mình đọc tin nhắn, tay run rẩy ko cầm nổi điện thoại, có cái gì đó vỡ vụn..

CHƯƠNG 9

ột tuần sau đó, mình gần như sống trong tuyệt vọng, cơ thể lúc nào cũng mệt mỏi, muốn sốt. Thật sự là mình không muốn làm gì cả, chỉ muốn ở nhà nằm lì một chỗ hoặc online (mình reg nick voz cũng vào thời điểm này, ae voz đã giúp mình bớt tự kỷ rất nhiều), chẳng còn muốn đi chơi với bạn bè, tự tra tấn mình bằng thứ nhạc brutal death điên loạn. Mình gần như buông xuôi..

Cố gắng cuối cùng của mình là mỗi lần chị đi chơi với aM mình hay tìm mọi cách để gọi cho chị, biện mọi lý do để gọi, để sms, thậm chí có những lí do ngớ ngẩn mà mình chỉ vội nghĩ ra sau khi gọi, như dặn chị đừng ngồi Hàn Thuyên kéo..muỗi chích, hỏi chị ăn sáng chưa vào lúc 1pm, thậm chí gọi để hỏi chị..mấy giờ rồi.:sosad:. Mình đang phá hôi họ một cách thực dụng nhất, làm một con troll đúng nghĩa.

Những lúc họ đi chơi tối với nhau, khoảng 9:30pm là mình gọi liên tục bắt chị về nhà. Có lúc chị đùa " em quản lý chị còn ghê hơn ba chị nữa ", nhưng tuyệt nhiên mình chưa bao giờ mình thấy chị khó chịu hay cảm thấy bị làm phiền. Chị nói " từ nay em thành cái chuông báo thức của chị rồi, mà chuông này bị lỗi, kêu liên tục, haha". Mình cũng cười, gượng gạo.

Chỉ có aM là cảm thấy bị làm phiền, có lần anh nói với mình, nửa đùa nửa thật: " chú mày cứ gọi liên tục, anh có ăn thịt chị chú đâu mà lo, đi chơi với anh thì ko ai dám làm gì đâu ".Mình cười trừ mà không nói gì,mình hiểu anh ta nói khéo...

Thật ra cho đến lúc này, aM vẫn nghĩ mình là em họ của chị, bởi vì mình giới thiệu như thế, chị cũng thừa nhận điều này (với aM và mọi người) vì vài lý do tế nhị..

Mình làm như vậy gần như ko có tác dụng gì, mình cũng biết. Nhưng mình sợ cái điều đó xảy ra lắm, mình là thằng cũng đã trải qua 1 mối tình, ko phải là trai tơ gì và suy nghĩ cũng ko gọi là quá trong sáng. Nhưng chị của mình thì khác, chị như một tờ giấy trắng vậy, mình sợ, rất sợ tờ giấy ấy vấy bẩn. Ở chung với chị, ăn chung, thỉnh thoảng ngủ chung giường, ko phải là mình ko có cảm giác gì "con người chứ đâu phải khúc củi", nhưng nếu ai tiếp xúc với chị sẽ thấy, chị chỉ là một cô bé con, một thiên thần trong sáng..Làm điều gì đó với chị là ác độc, là khốn nạn còn hơn con quỷ...

Hai tuần trôi qua, chị và aM ngày càng thân thiết hơn. Chị rạn vỡ và yêu đời hẳn so với sự tiêu tụy của mình. Chị vô tâm quá chị ơi, tình yêu khiến cho chị vô tâm từ lúc nào... AM là mối tình đầu của chị mặc dù chị có khá nhiều người theo đuổi,.Mối tình đầu của cô gái hay mơ mộng, lúc nào cũng mong gặp được bạch mã hoàng tử, mơ về một tình yêu đẹp như cổ tích, chị yêu như kiểu một cô bé 5 tuổi yêu một cu cậu có má lún đồng tiền cùng lớp mẫu giáo vậy....

Nhưng bà chị đáng thương của tôi ơi, anh ta ko phải là bạch mã hoàng tử, anh ta cũng ko phải là cậu bé đáng yêu kia. Anh ta chỉ là một gã thợ săn cưỡi trên con xích thố hung hãn. Và chị, chị cũng ko phải là công chúa, chị chỉ là một con thỏ con ngơ ngác, chiến lợi phẩm trong 1 cuộc đi săn của anh ta thôi...

Buổi tối đó, có thể coi là định mệnh. Nó làm mọi việc gần như xáo trộn, biến mình thành một thằng tiểu nhân và

khiến anh ta trở lại đúng với con người thật của mình.

Tối đó mình đi chơi về khá trễ, điện thoại hết pin từ tối nên ko thể gọi cho chị đc. Vừa đến nhà thì việc đầu tiên mình làm là cắm sạc và gọi ngay cho chị, phím ưu tiên bằng chữ C. Điện thoại chị ko liên lạc được, mình tắt máy gần như ngay lập tức và chuyển sang gọi cho aM. Người nghe máy ko phải là aM mà là một giọng nữ trầm, mình hỏi vội:

_Xin lỗi cô cho con gặp aM đc ko ạ.?

_AM đang tắm rồi con ạ.

Mình vừa cảm ơn và định cúp máy thì bên kia hóm hỉnh:

_ Xíu cô kêu aM gọi lại cho nha, mà cô là bạn gái của aM chứ ko phải mama aM đâu, bộ giọng cô già lắm hả, hihi.

Mình bần thần một lúc lâu ko nói đc gì, chị ấy alo mấy lần ko nghe j rồi cũng cúp máy. Hàng loạt câu hỏi tủa ra trong đầu mình, bạn gái aM à? Thật hay đùa vậy? Chị thì sao? Trời ạ?

Khuya thì mình nhận đc tin nhắn của chị chúc ngủ ngon, chị ở nhà học bài cả buổi tối, điện thoại sạc pin nên ko để ý..

Mình biết là chị nhắn hai tin, cho mình và cho aM. Anh ta sẽ đọc nó lúc đang trên giường với một người đàn bà khác. Nghĩ đến đây thôi mình thấy thương chị và sôi máu vô cùng, sao anh ta có thể làm thế với chị của mình chứ? thật khốn nạn và đểu cáng mà. Mình chỉ mong trời sáng thật nhanh...

CHƯƠNG 10

ối đó mình cũng nghĩ đến vài người, những người mà trước đây có lần aM dắt đi chơi chung (trước khi aM quen chị). Nhưng người mình nghĩ đến nhiều nhất chỉ có một chị mà có lần aM nhờ mình chở về. Mình lăm lì và chị đó cũng khá lớn tuổi nên cũng chỉ chở về tới nhà cho hết trách nhiệm thôi chứ cũng ko hỏi han gì nhiều, chỉ biết chị đó tên Thảo. Hình như là Phương Thảo.

Sáng thì aM gọi lại cho mình hỏi tối qua có chuyện gì gọi anh. Mình vội nói ngay là rủ tối nay qua nhà mình nhậu, aM đồng ý ngay vì mình nói là có cả chị nữa.

Buổi tối chị đi học về thì ghé, mình có dặn chị mua sẵn vài thứ, aM mua đồ uống. Mình cũng mua thêm vài thứ, y hệt như những lần của 3 người trước đây.

Chuyện ăn uống thì ko có gì đáng kể, vẫn là sự huyền thuyên của chị và aM, mình thì ngồi lâu lâu nói vài câu cho có lệ. Mục đích chính của mình là đợi mượn điện thoại của aM để nhắn tin với lí do điện thoại mình hết tiền, aM tất nhiên đưa ngay rồi quay sang nói chuyện với chị. Mình vào phần danh bạ và lưu một vài số vào đầu như "em, a, tên vài người có vẻ là nữ, và đặc biệt có 1 cái tên là..T ". Trí nhớ của mình cũng thuộc lại khá nên cũng save đc 5,6 số vào đầu.

Đến chiều ngày hôm sau mình mới bắt đầu gọi để test (bằng sim khuyến mãi). Số đầu tiên mình gọi là T. Đúng là chị Thảo, Phương Thảo, chị ấy cũng đúng là bạn gái của aM và cũng nhớ mình khi mình nhắc lại về lần chở chị về trước

đây, thật nhanh gọn và gây choáng. Mình nhanh chóng xin một cái hẹn thì chị nói là tuần sau mới về SG. Thấy thái độ lấp lửng về việc "đừng nói gì với aM nha chị" của mình, chị hình như cũng khá tò mò và hứa sẽ đến đúng hẹn.

Thật sự là lúc đó mình dẫn vật lắm, ko biết là mình làm như thế là đúng hay sai, có phải là quá hèn hạ ko, mình gặp chị ấy rồi sẽ nói những gì, sau đó thì sẽ ra sao, Chị ấy sẽ ntn với aM. Những nghĩ đến chị, mình dẹp bỏ tất cả, nói thẳng là vì chị mình có thể làm mọi thứ, kể cả đánh đổi lòng tự trọng của một thằng đàn ông!

Sáng sớm ở Quán Osaka - Bắc Hải (khu nhà mình) là điểm hẹn, chị đến rất đúng giờ. Chị khoảng 25 tuổi, nhìn lịch sự kiểu dân văn phòng và khá xinh, đó là ấn tượng đầu tiên khi nhìn thấy chị.

Sau màn chào hỏi thì mình đi thẳng vào vấn đề luôn, nói trắng ra là mình kể huỵch toẹt mọi thứ về aM và chị của mình, rằng aM đang lừa dối tình cảm của cả 2 chị, rằng chị mình là người như thế nào, rằng mình phải đấu tranh tư tưởng rất nhiều khi phải nói ra điều này với chị... Mình đang làm công việc của 1 thằng hèn lẻo mép:sosad:

Chị ngồi im bình tĩnh nghe mình nói, gần như ko có phản ứng gì. Nghe xong chị nói một câu khiến mình cứng họng, gần như ko biết nói thêm gì luôn: " Cảm ơn em nhiều lắm nhưng việc này chị biết rồi em à ".

Mình đờ người và thật sự khó hiểu tột cùng. Chị biết rồi mà vẫn để việc đó xảy ra ư? Chị đang nghĩ gì vậy? Tại sao lại như vậy?. Nó khiến mọi kế hoạch của mình gần như tiêu tan...

(Sau này mình với chị quen nhau thì mình mới biết là chị đã 30t, yêu aM 7 năm nay, đã nhiều lần chị biết aM ngoại tình nhưng chỉ biết khóc chứ ko dám làm gì. AM đã lấy hết tuổi trẻ của chị rồi, dứt aM ra là việc gần như chị ko thể làm nổi. Nói cách khác, chị cam chịu. Những người phụ nữ như chị đáng thương nhưng cũng thật đáng trách...)

Lúc chào chị về mình thấy mắt chị hơi ươn ướt, thật ra là chị có xúc động (ko hiểu là lần khóc thứ mấy của chị rồi)...

Về đến nhà mình đổ vật xuống giường, chán nản, mệt mỏi, khó hiểu, tức giận. Mọi thứ đổ dồn lên đầu mình khiến cho nó gần như sắp nổ tung.

Buổi trưa chị qua nhà mình, vẫn vui vẻ như mọi ngày. Nhìn chị vừa rửa chén vừa hát vu vơ mình ko thể kiềm nổi cơn giận aM. Và mình đã đi đến quyết định phải làm rõ ràng mọi chuyện, quyết định mà mình ân hận cho tới bây giờ....

CHƯƠNG 11

gay tối hôm đó mình gọi điện hẹn chị Thảo lần nữa, chị Thảo từ chối ko muốn gặp mình vì chị nói đã quá mệt mỏi và kiệt sức rồi, rồi chị cúp máy. Mình gọi lại cho chị liên tục, liên tục cả chục cuộc gọi, cuộc gọi này chưa kịp dứt mình đã nhấn gọi tiếp. Cuối cùng chị cũng chịu bắt máy, ngay lập tức mình xin chị đừng tắt và hãy nghe mình nói, mình lan man nhiều lắm, dồn dập và gần như van nài cầu khẩn chị. Mình nói với chị Thảo rằng chị của mình là tất cả đối với mình, rằng aM là mối tình đầu của chị, rằng chị của mình hiền lành và yếu đuối tới mức như thế nào. Và hơn hết, mình nói thật ra mình ko phải là em họ... (Sau này chị Thảo nói đã nhận ra mình yêu chị mình từ ngay buổi hẹn ở Osaka, phụ nữ họ thật nhạy cảm.)... Mình van xin chị đến gần như lạc giọng....

Cuối cùng chị Thảo cũng đồng ý gặp mình lần nữa nhưng với vô số điều kiện. Tất nhiên, mình đồng ý ngay..

Đó là một buổi chiều tối định mệnh, mình sắp xếp một buổi café cho ba người (thật ra là bốn). Chị đi học về thì aM tới trường rước chị tới quán café đợi sẵn, mình sẽ tới sau (mình dặn như vậy).

Mình đi học về thì qua chỗ hẹn, vẫn đeo balo và mặc đồng phục trường. Chị và aM đã đợi sẵn rồi, đang vui vẻ nói chuyện với nhau. Lúc đó mặt mình rất hình sự vì hồi hộp nhưng do đèn khá tối nên họ ko nhận ra, vẫn cư xử như ngày thường. Được một lúc, thấy điện thoại rung, mình biết là chị Thảo đã đến nên mình nghiêm giọng nói:” Em muốn

anh chị gặp một người ''. Thái độ của mình rất rất khác ngày thường, giọng mình run rẩy đến ngọng..Nói rồi mình nhắc máy:" Chị lên lầu 3 bàn trong cùng nhé ''. Mình để thái độ aM có thay đổi, cũng đúng thôi, anh ta là thạc sĩ, đủ thông minh để hiểu có chuyện gì đang xảy ra, anh ta ngồi xoải ra sau, hai tay để 2 bên rất thoải mái và có vẻ thách thức. Chỉ có bà chị đáng thương của mình là ngồi ngơ ngác nhìn mình, sợ sệt nhưng ko dám hỏi. (ôi chị của tôi ơi:sosad:, mình đã khóc khi type đến dòng này)

Chị Thảo vừa lên đến nơi, nhìn thấy 3 người thì giật mình hiểu ra, chị đứng im lại, cúi mặt ko bước tiếp nữa. Mình chạy lại níu tay chị Thảo và nói:" Chị ngồi vào đây, em muốn nói với mọi người vài vấn đề..". Lúc này aM đứng dậy,nói lớn, rất đõng dạc:" Em không phải nói gì nữa, mọi chuyện chấm dứt ở đây được rồi ''. Rồi anh ta bỏ đi, ko thèm quay lại nhìn chị lấy một cái. Mình và chị Thảo đứng bất động, chị Thảo đang khóc, nước mắt lãn dài trên má, người đàn bà ấy cũng đáng thương như chị mình, suốt đời phải khóc vì những thằng đàn ông phụ bạc..

Một lúc sau thì chị Thảo gạt nước mắt, cố gắng cười nhắc mình:" Chị quen rồi, em xuống nhà coi bé đó sao rồi, chị phải đi đây" (hồi nãy chị mình đuổi theo gã M)..

Mình giật mình nhớ ra và phóng như bay xuống dưới.Chị đứng trong bãi gửi xe, cúi mặt, cơ thể run lẩy bẩy,hai tay như muốn vò nát lẫn nhau.Có lẽ aM vừa nói điều gì đó rất phũ phàng với chị.Và có lẽ, đó là lần đầu tiên một cô bé như chị đón nhận sự cay nghiệt của cuộc đời....Mình chạy lại thật nhanh, ôm lấy cơ thể gầy như mềm nhũn của chị và nói:" Chị ơi, về nhà với em..".

Mình dìu chị vào nhà, để chị nằm xuống và vội vàng chạy đi mua nước và thuốc an thần cho chị. Chị nằm im, mắt mở trừng trừng, gần như không nói gì hay làm gì cả, chị chỉ còn là một cái xác ko hồn..

Mình phóng ra ngoài, mua thuốc, mua nước, mua đồ ăn cho chị. Gấp gáp đến từng giây từng phút. Về đến nhà, chưa kịp khóa xe, khóa cổng, mình chạy vào ngay với chị.

Nhưng trời ơi, chị của tôi đã đi đâu rồi, phòng tắm, ban công, nhà bếp..không có chị, ko thấy chị đâu cả. Gần như một thẳng tâm thần mình bay ra ngoài cổng gào thảm thiết: "chị ơi, chị ơi..."

Mặc cho hàng xóm nhòm ngó, mình vò đầu bứt tai cố gắng nghĩ xem chị sẽ đi đâu trong lúc này, điện thoại chị đã tắt nguồn.

Tin nhắn đến, mình vội lấy đọc ngay. Tin của lão M: "Em hèn lắm H ạ, ko đáng mặt đàn ông, chào em!". Mình không còn quan tâm đến lão nữa, từ lâu lão ko còn là người mình từng kính trọng rồi, đã hết sạch rồi. Giờ mình chỉ cần chị mình thôi, mình phải tìm chị ở đâu giữa Sài Gòn đông đúc bây giờ..

Mình chạy qua nhà chị, ko có. Lên những quán café quen, ko có. Nhà thờ đức bà, nhà hát thành phố, những chỗ mà bọn mình hay lui tới, cũng ko có. Mình chạy xe mà gần như ko còn để ý xung quanh có những gì, đèn vàng đèn đỏ mình cũng vượt hết, bị chửi, bị hò hét, mặc kệ... Chị đang ở đâu, chị ơi...

Điện thoại rung!!! của chị, trời ạ, mình gần như bóp nát cái nút accept: "Chị đang ở đâu, chị đang ở đâu, chị..". "Sao chị ko nói gì, chị nói đi, nói đi chị, em xin chị..chị đang ở đâu..".

Mặc cho mình nói, mình xin xỏ, mình năn nỉ, một lúc lâu sau chị mới nói: "Chị..chị.. xin lỗi em..". Rồi tắt máy, tiếng ò ý e nghe thật khủng khiếp, nó cướp mất gần như hết đi sự bình tĩnh của mình, mặt mình tái ko còn giọt máu..

Chị đang ở đâu hả chị ơi, chị đừng làm em sợ.. Thăng đàn bà như mình cúi gục và khóc, khóc thành tiếng. Sao chị không nói gì, chị ở đâu mà nhiều gió vậy, em chỉ nghe tiếng gió thổi, không nghe chị nói j cả....

Mình nghĩ đến đây thì bừng tỉnh, có cái gì đó chạy dọc sống lưng, lạnh lắm. Chẳng lẽ, chẳng lẽ chị đang ở.. Cầu Phú Mỹ. Trước đây bọn mình hay ra chỗ này hóng gió, chị nói chị thích đứng ở đây, cảm giác tự do và thoải mái..

Không kịp nghĩ gì thêm mình lên xe chạy ra cầu Phú Mỹ ngay, vừa đi vừa lạy trời là ko có chị ở đó.Nhớ lại mặt chị lúc nãy,mắt mở trừng và ứa nước, mình ko dám nghĩ tiếp nữa

Chị đứng trên cầu, đứng một mình..Vừa thấy chị mình quăng cái xe ko kịp dựng chạy lại nắm tay kéo chị: "Chị, về nhà, về nhà với em, về nhà..". Chị giăng tay mình: "Em đi đi, chị ko về đâu, chị xin em, hãy cho chị ở một mình". Mình gào lên: "Chị ơi em xin chị, chị còn thương em thì về nhà, chị đừng hủy hoại mình như vậy, chị có biết là em sợ hãi như thế nào ko?? ". Chị nhìn mình, cố gắng cười: "Ngoan, nghe lời chị,về đi cu, đừng lo cho chị nữa, chị ko xứng đâu..". "Chị, chị về ngay, em yêu chị, em yêu chị,chị có biết không, em yêu chị đấy, em không muốn mất chị..".

Chị nhìn mình, vuốt tóc mình chống chế: "uh, yêu chị thì về đi, chị cũng yêu em lắm". Mình gào lên: "Không phải, chị ơi..Anh yêu em, yêu em đấy,yêu như thế này này ".

Mình cầm cái chai Sting gần đấy phang mạnh vào đầu, máu tóe ra, chảy xuống mặt, đỏ lòm cái áo trắng đi học. Mình hét lớn lần nữa: "Chị đi về, về với em". Đến lúc này thì chị hoảng thật sự, nắm chặt tay mình sợ hãi, gỡ cái cuống chai trên tay mình ra, lấy bẫy: "Chị về, về mà, em ngồi xuống để chị lau máu". Mình nói như ra lệnh: "Xíu nữa lau sau, chị đi với em.."

Chị sợ hãi nghe lệnh mình, luống cuống lên xe ngồi sau ôm chặt mình, chặt lắm. Mình phóng như bay, theo hướng đi Vũng Tàu....

CHƯƠNG 12

ình như con người khi đã đạt đến một cảnh giới vô thức nào đó, thì sẽ không cảm nhận mọi thứ như đau đớn, mùi vị, sợ hãi... Tất cả hành động dường như không phải được điều khiển bằng bộ não, nó gần như là bản năng.

Mình chạy xe rất nhanh, kéo hết tốc lực của chiếc sirius cha truyền con nối. Chị ngồi sau ôm mình chặt cứng, van xin mình để chị xuống, để chị lau máu và đưa mình vào bệnh viện, mình biết là chị đang cảm thấy rất hoảng loạn, bình thường chạy xe có hơi nhanh một xíu là chị ngồi sau nhéo hoạc đâm bộp bộp vô lưng mình rồi, chị nhát lắm..

Gần đến thành phố vũng tàu thì cơ thể mình gần như kiệt sức, đầu óc như có hàng ngàn con ong vo ve ở phía trong. Mình dừng xe lại vì biết là ko thể chạy xe đc nữa, hơn hết là mình bắt đầu cảm thấy sự ngu dốt khi mạo hiểm tính mạng của chị như vậy. Mình ko còn nhớ lúc đó như thế nào nữa, hình như là mình rơi vào trạng thái nửa mê nửa tỉnh, sáng ngủ dậy thì thấy đang nằm trong bệnh viện. Chị ngủ gục ở dưới chân, tội nghiệp chị quá..

Mình nằm im nhìn chị ngủ, đầu mình đã bị cắt đi một chòm tóc và băng kín mít, hơi ê ẩm nhưng ko đau. Nói thật là nhiều khi xem phim thấy cái cảnh này, mình ngồi thần thờ mất mấy phút vì đồng cảm..

Một lúc thì chị tỉnh, mắt chị không đỏ mà gần như hai quầng mắt thâm đen, chắc chị vừa ngủ gục, chưa bao giờ mình thấy chị như vậy. Chị hỏi han mình đủ kiểu, mang đồ ăn nước uống cho mình, nắm tay mình. Thấy chị lại sắp

khóc, mình nói ngay:" chị ko đc khóc, em có chết đâu mà". Chị bặm môi nín. Mình cầm tay chị, nói với thái độ chân thành và tình cảm nhất mà mình có thể:" chị quên chuyện hôm đi nha, quên hết đi, ko đáng để nhớ đâu..". Chị bảo:" Hôm qua có chuyện gì vậy em?". Mình bật cười, lần đầu thấy chị trả lời thông minh quá..

Buổi trưa đó, dù chị nằng nặc đòi ở lại nhưng mình ko chịu, nhất định bắt chị phải về đi học, phải về nhà. Mình biết ba chị là người ntn, tối qua mình đã ko nhớ tới điều này, cứ vô tâm nghĩ chị cũng tự do như mình...

Nằm viện 3 ngày thì mình xuất viện, thằng bạn mình đi xe đò xuống rồi chở mình về, chị nhờ nó thế.

Về đến nhà thì mình nhận được tin của chị, ba chị bắt chị phải về nhà ăn cơm trưa và phải có mặt ở nhà trước 9:15pm, đúng 15 phút khi tan học AV. Hình phạt sau một tối đi đêm mặc dù chị có nhắn tin về nhà xin phép, nhắn tin rồi tắt nguồn ngay..

Lúc đó mình cũng khá bình tĩnh vì đã lờ mờ cảm nhận đc qua những lần nói chuyện đt với chị. Với lại mình chủ quan nghĩ:" chắc vài ngày nữa đc tha, chị lại qua nhà mình, lại ăn cơm trưa, lại hát hò, sẽ không phải sợ xuất hiện của aM nữa, nó khiến mình lạc quan lên hẳn...". Nhưng mình đã lầm, lầm to.

Một tuần trôi qua, sốt ruột và lo lắng. Mình vẫn dành chờ chị về nhà lúc học Av, vẫn thỉnh thoảng chờ chị trước cổng trường để đưa chị chai nước, hộp bánh. Nhưng thời gian của chị quá gấp gáp, lại đúng mùa thi cử nên gần như mình ko nói gì với chị được nhiều. Tối về chỉ biết gọi điện thoại, nhắn tin cho chị, chúc chị ngủ ngon qua FB, yahoo..

Hai tuần trôi quá, chán nản thật sự. Lúc đó cảm giác gần như là thèm khát chị, tay chân bấn loạn muốn đấm đá cầu xé, chị chờ đến ngày chị qua nhà là sẽ bay thật chặt đến ôm chị, ôm cho chị nghẹt thở, ko cho chị thoát luôn. Sẽ nói với chị tất cả tình cảm chất chứa trong lòng bấy lâu nay, nói thật rõ ràng và rành mạch, ko thì thăm, thủ thỉ...

Sáng ngày thứ 16 thì nhận đc tin nhắn của chị:" chắc từ nay chị không qua ăn trưa với em đc rồi cu ơi, ba chị nói nếu còn nhắc đến chuyện này một lần nữa thì... Với lại H ơi, đừng yêu chị nha, chị sợ lắm, mình là chị em mà.."

Mình gọi lại ngay cho chị, tiếng nhạc chuông "mèo con rửa mặt" mà nghe sao nặng nề đến thế. Mình biết chị ngồi ngay đó mà ko nghe máy, chị đang sợ mình, sợ yêu, sợ đàn ông, sợ tất cả, mình vô tâm chỉ nghĩ đến bản thân mình mà dường như quá nóng vội và nông nổi, khiến chị khó xử. Tối qua mình đã nhắn một tin chúc ngủ ngon cho chị kèm theo ba chữ " anh yêu em" ở cuối, điều mà mình chưa bao giờ làm, và tin nhắn vừa rồi của chị gần như là tin reply của chị..

Chiều hôm đó mình chờ chị trước cổng trường. Chị thấy mình thì đi chậm lại, khác hẳn với vẻ tung tăng như bố đón trước đây. Chị hỏi trước:" hôm nay em ko đi học hả?". Mình nói luôn:" Hôm nay em nghỉ, chị cũng nghỉ hôm nay nhé, em muốn nói chuyện với chị..". Không kịp để chị trả lời, mình với tay lấy balo của chị bỏ lên phía trước. Chị ngoan ngoãn ngồi lên sau xe mình, ngoan ngoãn một cách tội nghiệp. Mình đang ép chị, đang làm chị sợ, mình

CHƯƠNG 13

hăng đi đâu xa, mình chờ chị đến chỗ câu cá quen thuộc của 2 đứa mỗi lần rủ nhau trốn học. Dự định ban đầu của mình là muốn xin lỗi chị về chuyện đi Vũng Tàu, về cái chai, về việc có mặt của chị Thảo trong buổi cafe hôm đó.

Mình định nói với chị mình đã hiểu lắm tình cảm chứ thật ra mình ko yêu chị, mình muốn trở lại là chị em như xưa, mình muốn níu kéo một cái gì đó, vô hình...

Nhưng không hiểu sao đến phút cuối mình lại thay đổi ý định, dường như tình cảm chất chứa kìm nén trong lòng mình bấy lâu nay nó bùng phát một cách bất ngờ khi mình ngồi đối diện chị, nhìn chị hiền lành ngồi co ro chờ nghe mình nói. Như một cây kim đâm vào chiếc lốp xe đang căng mọng, mình túm chặt lấy tay chị nói như chưa bao giờ đc nói, nói lan man và rất dài dòng, tung tóe và thật dữ dội..

Chị ngồi im re, thỉnh thoảng chị nói rất lí nhí: "mình là chị em mà, mình là chị em mà..đừng làm chị sợ mà..". Mình đứng bật dậy, ôm chặt chị và quát rất to "Chị nói dối, chị cũng yêu em, chị nói là chị thương em lắm mà, sao chị ko dám nhận chứ..chị nói đi, nói yêu em đi..". Ôi cái thằng H điên này, mà chỉ là thằng ngộ nhận ngu ngốc thôi, ai mà thèm yêu một thằng điên như mày chứ, mày điên rồi H ạ, mày thật sự điên mất rồi....

Nhân viên của chỗ câu cá thấy ồn ào nên chạy lại xem, chị thấy thế nên đẩy mình ra. Mình vẫn giữ chặt lấy chị, tưởng như khi thả chị ra rồi, chị sẽ chạy mất, mất hút như chú cá giật sảy, sẽ ko bao giờ còn câu lại được nữa...

Thấy chị khóc, mình mới chịu bỏ chị ra. Chị vừa khóc vừa nói: " H ơi đừng làm chị sợ mà, chị chỉ muốn mình là chị em thôi, chị ko muốn yêu ai nữa hết, hứa với chị đi H ơi..". Mình rất sợ nước mắt, đặc biệt là của chị. Mình ngồi thẩn một lúc không nói đc gì, ko dám hứa gì cả. Mình muốn kết thúc thật rồi, mình đã suy nghĩ rất nhiều và mình ko muốn làm chị em nữa. Chị em để rồi một ngày nào đó có người khác cướp chị đi mất như lão M, lúc đấy làm sao mình sống nổi, làm sao mình có thể dành lại chị, sẽ ko có một chị Thảo thứ 2 nào hết....

Một tuần sau đó chị ko nghe máy của mình, tìm mọi cách trốn tránh mình, chị đang sợ phải đối mặt với mình. Những tin nhắn yêu đương nhớ nhung của mình gửi đến chị luôn nhận đc những tin reply rất ngắn gọn và giống nhau: " Mình là chị em mà H ơi, chị không xứng đâu em ơi... ". Mình cảm giác như chị nói câu này bằng hơi thở, nói đi nói lại đến lạc giọng. Mình thì cứng đầu nghĩ sẽ làm chị thay đổi, sẽ ko nhượng bộ chị một lần nữa. Sẽ không làm chị em nữa, chị sẽ thuộc về mình, sẽ là cô gái của mình, mình sẽ làm được...

Mình còn nhớ như in vào lúc 9am ngày 27/2. Chị bất ngờ gọi cho mình nhờ mình làm một việc (việc này mình xin giữ bí mật). Có lý do gì để mình từ chối chứ, mình đóng cửa đi ngay mặc dù còn cả tiếng nửa chị mới cần.

Mình đến điểm hẹn (nhà hát Thành Phố) chờ chị, nửa tiếng sau thì chị ra. Chị cười với mình, nụ cười đầy mệt mỏi. Chị bảo là chị không nhờ đc ai nên mới nhờ đến mình, chị xin lỗi, nói chung là chị nói rất khách sáo, mặc dù đây chỉ là việc con con và 2 chị em đã thân thiết đến dường nào. Mình gắt chị: " Chị nói kiểu gì vậy, xin lỗi là sao, sao chị nói có vẻ

xa cách quá vậy, chị coi em như người lạ ấy..". Chị lại cười chổng chế: " uh, chị quên...hì "

Lúc chia tay chị, mình thấy trong mắt chị có cái j đó rất lạ, rất hoang mang và mơ hồ. Mình vốn là người nhạy cảm và hay để ý thái độ, chị lại là người cực kém giấu cảm xúc. Bản năng của thằng đàn ông cũng như việc xâu chuỗi những việc xảy ra trong những ngày vừa qua, những tin nhắn, cuộc gọi, thái độ và sự ấp úng trong câu trả lời của chị vừa nãy. Nó khiến cho mình quyết định..đi theo chị.:sosad:. Lần đầu tiên kể từ khi quen chị, mình nghi ngờ chị, nghi ngờ người không bao giờ biết nói dối, người mà mình tin tưởng hơn cả chính bản thân....

Sau một hồi lòng vòng thì chị dừng xe lại trước..BV Từ Dũ. Điều này khiến mình shock nặng. Nếu như là trước đây thì mình sẽ ko mấy may nghi ngờ, thậm chí còn chạy lại hỏi xem chị đi thăm ai. Nhưng lần này thì khác, nó có cái j đó rất khó hiểu, cố vớt bỏ những nghi ngờ kinh tởm nhất trong đầu ra, mình cố gắng chờ chị, chờ chị. Cầu mong chị sẽ rời khỏi đó sau khi đã gặp ai, sau khi đã làm j đó, hoặc chị chỉ vô tình đi ngang qua.

Nhưng mà ko phải, chị ko đi đâu hết mà đi thẳng vào dãy nhà đối diện phía khu BV Lớn, chỗ dành cho người ta nạo hút thai...

CHƯƠNG 14

úc này thì cơ thể mình thật sự nóng bừng rồi, mình muốn xông vào hỏi chị, tra vấn chị, lôi chị đi ngay khỏi cái chỗ kinh tởm đấy (lúc đấy 1 thằng con trai chưa nếm trải j nhiều như mình quan niệm như thế) nhưng chút tỉnh táo còn lại khiến mình đứng chờ khoảng 30 phút trong tình trạng cực kì hồi hộp và chỉ còn biết cầu trời khẩn phật cho chị mau chóng ra khỏi đó. Thời gian càng trôi qua sự nghi ngờ trong đầu mình càng lớn, lớn đến muốn nổ tung đầu óc, chị vào đó làm gì vậy chị ơi, thăm ai vậy chị ơi, sao chị không ra đi, trễ rồi chị ơi, hay là chị vào đó để.. Nghĩ tới đó thì mình tự tay tát vào mặt mấy cái liền, tát rất mạnh, có lẽ đỏ hết 2 má vì tát đến rát tay, tự chửi mình khốn nạn khi đã nghi ngờ chị, với ai thì có thể chửi chị thì tuyệt đối không thể nào, ko bao giờ, mình tin là như thế mà...:sosad:

Có lẽ nếu tiếp tục đứng ở ngoài, mình sẽ chết vì đau tim hay ức chế mất. Bản chất tò mò của con người mình bộc lộ một cách rõ ràng hơn bao giờ hết. Trước đây mình thuộc dạng vô tâm, lúc nào cũng có thể whatever và "chắc ko có gì đâu"...Nhưng lần này thì mình không thể, không thể!!!

Cuối cùng mình quyết định gọi xe rồi đi vào trong, bãi gửi xe hết chỗ nên mình phải đi vòng xuống phía nhà thuốc gửi rồi đi lên. Vào đến khu nạo phá thai (đối diện cổng chính Từ Dũ) thì mình bắt đầu dáo dác tìm chị, mình chỉ cầu mong chị ngồi đâu đó với một cô bạn, nắm tay an ủi người đó, thấy mình thì sẽ chạy lại ngạc nhiên hỏi mình sao lại vào đây? Mình đang cố gắng gạt bỏ tất cả suy nghĩ trong đầu để nghĩ tới những điều tích cực nhất..

Bệnh viện đông quá, mình không nghĩ là nó lại đông đến mức ngồi la liệt cả những dãy chờ như thế. Trước đây mình tưởng tượng những chỗ ntn thường rất u ám, mọi người đều im lặng và sợ hãi, giấu diếm. Nhưng sự thật lại hoàn toàn trái ngược, nó nhộn nhịp và ồn ào như cái chợ..

Không thấy chị đâu cả, chị không thể đi ngõ khác ra được vì nó chỉ có một lối ra duy nhất. Cuối cùng mình mới đánh bạo hỏi một anh ngồi ghế đá, có vẻ như đang đợi bạn gái hoặc vợ. Anh ấy chỉ cho mình biết là nếu thai lớn thì ở dưới, còn thai mới hình thành thì lên lầu, dãy bên trái....

Mình cảm ơn rồi vội vã lên trên lầu, phía trên ít người hơn. Ngồi ngoài chờ đa phần là phụ nữ. Vẫn ko thấy chị đâu cả, mình bắt đầu cảm thấy nhẹ nhõm đôi chút..

Mình đi đến cửa chính và nhìn vào trong.....

Chị của mình ngồi ngay đấy, trên chiếc giường nhỏ, phía trên là bảng hướng dẫn phòng tránh thai. Chị cúi gằm mặt nghe bác sĩ chỉ lên màn hình nói gì đó. Chị có nghe được gì không chị ơi.....

Chị mặc cái váy màu xanh da trời nhạt, rộng thùng thình....

Chị ơi.. chị đang làm gì vậy, sao chị lại ngồi như thế, sao chị buồn thế, ai làm chị đau à, ai ăn hiếp chị à.. nói cho em nghe đi..

Chị có biết là cảm giác của em lúc này thế nào ko chị ơi..

Em chỉ muốn lao đầu ra cửa sổ và chết đi cho rồi...

Nhưng mình không đủ sức lực để nhấc chân nữa rồi, mình đổ gục xuống cầu thang, 2 tay ôm mặt, nước mắt tràn ra từ lúc nào.. Lần đầu tiên trong đời, mình thấy cuộc đời vô nghĩa đến như thế, giả dối đến như thế...

Người ta đọc đến tên chị vào phòng, mình ngồi bật dậy. Gần như là vô thức, mình xông thẳng vào phòng hút thai chỉ toàn là đàn bà nằm la liệt hồi sức và những người đang chờ tới lượt.

Mình túm chặt lấy tay chị, ko nói đc tiếng nào. Túm chặt lắm, chắc chắn là chị rất đau, tay chị mềm lắm mà, chị đau đến trào nước mắt..: Chị sợ hãi và run lấy bầy:" Em..em tha cho chị..chị xin em..thả tay chị ra..tha cho chị..."

(Câu này giờ nó còn vang trong đầu mình cả ngàn lần, ngay cả lúc nằm mơ mình còn nghe chị nói)

Tất cả mọi người trong phòng đều ngơ ngác nhìn mình, ko ai nói một tiếng nào cả, ở cái chỗ này có lẽ thì nhìn sơ qua họ cũng hiểu điều gì đang xảy ra, chẳng ai có ý định ngăn cản hay làm j mình cả... (những ngày sau đó ngày nào mình cũng lên mạng xem báo có đăng ko,sao mình lại bốc đồng đến như thế chứ, hic)

Một lúc thì mình thả tay chị ra, lững thững bỏ ra ngoài, bỏ lại chị với bàn tay hằn vết đỏ rục. Lúc đó trong đầu mình ko có gì cả, hoàn toàn trống rỗng. Cơ thể và suy nghĩ ko còn là của mình nữa...

Mình bước đi như người vô hồn, cảm thù và ghê tởm chị.Chị thật bản thủ và nhơ nhớp mà, sao chị lại có thể như thế được cơ chứ, mọi thứ về chị gần như bị nhuộm thành màu đen..

CHƯƠNG 15

hằng hiều sao lúc đó mình tính phóng ngay lên Đà Lạt (Đã có lần khùng khùng nửa đêm mình chạy một mình lên Đà Lạt ăn sáng uống cafe rồi về: pudency:).Mình muốn rũ bỏ mọi thứ, bỏ lại chị, bỏ lại Sài Gòn đầy rẫy sự giả dối, lừa lọc..

Chạy đến Thanh Đa thì mình quay đầu xe lại, chạy như điên trở lại. Có cái gì đó nó thức tỉnh mình, giằng xé, day dứt trong suy nghĩ của mình. Chị đang đau đớn như thế, cô đơn và sợ hãi như thế, mệt mỏi như thế. Tại sao mình lại bỏ rơi chị chứ, mình đã từng biết bao nhiêu lần hứa sẽ ko rời xa chị dù bất cứ giá nào. Chính lúc này là lúc chị cần mình hơn bao giờ hết cơ mà.: sosad: Hơn hết, tình cảm của mình lớn hơn cái sự căm ghét tức thời kia rất nhiều, rất rất nhiều. Tự nhiên mình cảm thấy thương chị vô hạn. Dù chị có làm gì mình, tàn độc ntn đi nữa, mình vẫn coi đó là quyền của chị, chị được phép làm thế, bởi vì, bởi vì mình thuộc về chị từ rất lâu rồi...: sosad:

Chị chưa về vì còn phải nằm hồi sức. Mình biết vậy bèn ra ngoài cổng ngồi chờ, hình như là hơn 2 tiếng sau thì chị ra, bịt khẩu trang nhưng mình vẫn nhận ra (Dù chị có trùm kín người đi nữa..). Chị thấy mình đi tới thì hoảng hốt, lập cập đi nhanh hơn. Mình lại gần chị, chưa kịp nói gì thì chị lắp bắp van xin mình:" Đừng đụng vào chị, chị sợ lắm, chị ko biết gì hết, chị ko biết gì hết mà..em rút đi, rút đi..chị sợ em lắm..em rút đi..chị xin em..em rút đi..". Rồi chị lấy tay bịt miệng, cố gìm tiếng nấc mạnh:" đừng đụng vào chị, chị xin em..rút đi...".

Trời ơi, chưa bao giờ mình thấy chị như vậy. Con quý sợ hãi nó nhập vào người của chị mình rồi. Khổ thân chị quá, sao chị lại ra nông nỗi này hả chị ơi.....

Mình đứng nhìn chị, cố gắng trấn tĩnh chị:" Chị đang mệt, để em chở chị về nhé..". Mình thò tay tính cầm balo của chị, chị giật lại rất nhanh:" Khoongggggg..chị xin em mà H ơi.. ". Rồi chị đi nhanh ra bãi gửi xe..

Mình chạy xe chậm chậm theo chị (20km/h). Chị đi rất chậm, lâu lâu lại dừng lại gỡ kính đi ra lau, nước mắt làm mờ nó rồi, lâu lâu lại đưa tay bặm miệng để ngăn cái gì đó... Suốt cả quãng đường mình đi sau chị, nhìn dáng người nhỏ bé của chị, chiếc balo con rùa xanh của chị, có treo con sheep mặt ngố, quà của mình. Cái balo của con nít học tiểu học.... Chị đi chậm, nhưng mình có cảm giác ko bao giờ mình có thể đuổi kịp chị để chọc chị như trước:"em ơi cho anh làm quen nha..". Ko bao giờ chị còn lè lưỡi:" đồ khùng.." rồi cười tươi ơ là tươi.....:sosad:

Chị về tới nhà, vào nhà rồi, chị quay lại nhìn mình một lúc lâu (rất lâu). Mình biết là chị muốn nói điều gì với mình, nhưng chị ko cần nói đâu chị, em hiểu rồi, em sai rồi, tất cả là lỗi của em, lỗi của em hết....

Chị nhắn tin cho mình:" Em về đi H,chị xin lỗi em nhiều lắm, chị ko sao đâu, ba chị sắp về rồi. Mai chị khỏe chị lại qua với em, em về đi nhé.."

CHƯƠNG 16

ình buộc phải về vì mình biết ba chị ntn, ông rất dữ dằn và gia trưởng. Chị sống trong môi trường kiểu phong kiến ngày xưa, nhất nhất việc gì đều phải thông qua ba chị, ông nói một là một, hai là hai, ko bao giờ chị dám trái lời.

Sự trong sáng đến ngây ngô..trước kia của chị cũng một phần là nhờ sự giáo dục khắt khe của ông ấy..

Từ chiều hôm đó mình nhắn cho chị rất nhiều tin nhắn động viên an ủi, thậm chí những tin nhắn đầy lạc quan vui vẻ mình cũng cố gắng soạn để gửi đi, nhưng tuyệt nhiên ko nhắc gì đến việc sáng nay cả, mình ko muốn chị nhớ tới nó. Thỉnh thoảng mình gọi để xem điện thoại chị còn đổ chuông không, để chờ chị bấm nút busy báo là chị vẫn còn ở đó, chị ko làm điều gì đại dột cả, dù sao thì mình vẫn sợ...

Tối đó chị nhắn tin xin lỗi mình, chúc mình ngủ ngon, chị nhắn 1 tin dài nhất từ trước đến giờ...Đọc tin xong mình thấy tội nghiệp chị quá..

Sáng mình dậy sớm chuẩn bị đi học, việc đầu tiên là online, check mail và FB. Mình không nhắn hay gọi cho chị vì sợ làm chị tỉnh giấc, mình biết là chị vẫn còn mệt lắm, cơ thể chị vốn đã rất yếu rồi, ko biết tối qua chị có sợ hãi nói mơ nữa không....

Mình nhận dc mail của chị. Vì hai chị em gần như gặp nhau cả ngày, đt tin nhắn liên tục nên việc có một cái mail xuất hiện trong inbox khiến mình lo lắng vô cùng, đổ mồ hôi ngay buổi sáng sớm. Mình click vào và từ từ đọc từ trên xuống dưới. Một lá thư đúng nghĩa, nó rất dài, dài như vô

tận.Chị kể về những ngày tháng dc quen mình là niềm hạnh phúc đối với chị, chị kể về những kỷ niệm của hai chị em, về những lần đi chơi, về sự ấm áp khi dc mình quan tâm, lo lắng, điều mà chị chưa từng trải qua. Chị coi mình như em ruột, chị cũng thương và lo lắng và tin tưởng mình như chính chị vậy...

Nhưng..chị cần thời gian để quên đi. Chị cần thời gian để bắt đầu lại mọi thứ. Cần thời gian để tìm kiếm một cái gì đó... Chị không xứng với tình yêu của mình dành cho chị. Chị mong mình hãy quên chị đi và đi tìm một người xứng đáng hơn, chị không muốn vì chị mà mình bị ảnh hưởng việc học hành thi cử..

Mình nhắc điện thoại gọi cho chị, bấm số mấy lần mới được vì run tay. SĐT hiện ko liên lạc được.....

Mình hiểu ngay có chuyện j đang xảy ra, tối hôm qua chị có nhắc đến việc muốn đi thật xa, thật xa..Chị làm thật hả chị ơi,đừng dọa em mà..

Mẹ chị bảo chị lên xe đi Nha Trang lúc 2am rồi, qua nhà một người họ hàng của chị.. Hình như mẹ chị biết điều gì đó, bà nói chuyện rất ấp ửng và có vẻ muốn dấu mình điều gì. Mình đọc trong mắt dc điều này nhưng ko tiện hỏi thêm..

Một tuần sau vẫn không liên lạc được với chị. FB chị đã tự delete, yahoo, sms đều không nhận được hồi âm. Chị muốn trốn tránh mình thật rồi, mình có làm gì chị đâu chứ, mình làm chị sợ rồi sao, mình hối hận quá. Sao mình lại nắm tay chị chặt như vậy chứ, hằn hết bàn tay nhỏ bé của chị rồi. Sao mình xông vào cái chỗ ấy chứ, mình có quyền gì chứ, mình sai rồi, chị giận mình rồi, chị sợ mình thật rồi....

Mình đánh liều gọi qua nhà chị hỏi thì mẹ chị bảo chị vẫn chưa về và ko biết bao giờ mới về. Vô lý, quá vô lý...

Nóng ruột và nhớ chị cồn cào, đến mức tay chân bấn loạn không thể nào ngồi yên một chỗ hay làm được việc gì. Chị bỏ em thật sao chị ơi, sao chị nói là ngày mai chị qua mà, sao chị nói là sẽ ko bỏ em lại một mình dù bất cứ hoàn cảnh nào, sao chị nói là chị thương em nhất mà, sao chị không giữ lời hứa chị ơi, chị là đồ nói dối xấu xa đáng ghét...:(

Đến ngày thứ mười thì mình ko thể chịu đựng nổi nữa rồi, mình thèm nghe chị nói, thèm nhìn thấy chị, thèm mọi thứ về chị, thèm như thẳng nghiệm thèm thuốc, thậm chí còn vật vã và đau đớn hơn..Mình quyết định đi..Nha Trang tìm chị, với manh mối duy nhất là có lần chị nhắc đến người bác họ ở Nha Trang, nhà ở đường Trần Hưng Đạo.

Những năm gần đây, đi đâu mình cũng đi bằng xe máy, lần này cũng vậy. Mình đi tìm chị, như Tiểu long nhân ngày xưa đi tìm mẹ vậy.....Tiểu long nhân đấy, ai còn nhớ ko?....

CHƯƠNG 17

ười một ngày lang thang ở Nha Trang, có mặt gần như cả ngày ở đường Trần Hưng Đạo. Quán cafe, siêu thị, chợ, khu vui chơi. Giờ cao điểm thì lang thang các bãi biển, những chỗ mọi người hay tụ tập. Nha Trang rộng quá, đông người quá, hơn mình tưởng tượng rất nhiều, chị mình thì nhỏ bé...:sosad:

Đến ngày thứ 12 thì mình tuyệt vọng thật sự. Lúc đó ai mà gặp mình ở Nha Trang có lẽ chắc phải e dè tránh xa mình vì nghĩ là 1 thằng nghiện, râu ria lía chĩa ko thềm cạo, mặt thì phờ phạc xanh sao vì mất ngủ và ko muốn ăn gì.

Mình buộc phải quay về vì đã tiêu đến đồng tiền cuối cùng..

Về đến SG thì việc đầu tiên là mình qua nhà chị, cửa khóa trái. Con chó hay cột trước nhà cũng ko thấy đâu. Chị đã đi đâu rồi chị ơi.....:sosad:

Sáng hôm sau mình phải lên trường để xem tình hình, mình đã nghỉ học liên tiếp 15 ngày nay, bỏ 4 tiết kiểm tra và 2 bài tiểu luận... Chả sao!

Buổi trưa về đến nhà thì thấy..chị ngồi gục trước cửa từ lúc nào. Ko kịp ngạc nhiên, mình vút balo chạy lại với chị ngay. Chị ngẩng lên mình, trời ơi, mắt chị thâm quầng rồi...

Mình ôm chị dậy dìu chị vào nhà và đi lấy khăn lau mặt cho chị. Chị kể là đã ở ngoài cửa nhà chị hai ngày nay rồi (hèn gì tay tị đỏ những nốt muỗi chích):sosad:, ba chị không cho chị vào nhà nữa (Sao ba chị lại biết cơ chứ, ko hiểu nổi, hay là có chuyện gì khác..????) Mẹ chị thì cũng sợ chông

một phép, chỉ còn biết đứng trong nhà nhìn con gái mà khóc thôi...

Chị cũng khóc nhiều lắm, nhìn mắt chị là biết mà. Những ngày trước đó chị ở lì trong nhà chứ ko có đi Nha Trang hay đi đâu hết, cũng ko đi học luôn. Mẹ chị nói đã nói dối... Mà thật ra điều này bây giờ ko còn quan trọng nữa rồi, chị của mình đang ở đây, đang cần sự che chở của mình. Hơn bao giờ hết, mình cảm thấy có trách nhiệm phải lo lắng và an ủi chị, giúp chị vượt qua được giai đoạn này. Điều mà trước đây mình chưa bao giờ nghĩ tới..

Năm ngày chị ở nhà mình, chị hầu như ko nói ko cười, khác hẳn với hình ảnh cô bé hiếu động trước đây. Đến bữa cơm chị cũng ăn rất ít, có khi nước mắt chan cơm.....:sosad:.. Những lúc chị như vậy, những trò hề trong lúc ăn cơm trước đây của mình trở nên vô dụng và khiên cưỡng.... Mình cũng ko hỏi chị chuyện là ntn, sao lại như vậy? Vì câu trả lời có lẽ mình đã phần nào cảm nhận đc. Mình chỉ biết vụng về vuốt tóc chị lúc chị buồn, lấy khăn giấy cho chị mỗi khi chị khóc, kể chuyện cười cho chị nghe, đem mấy dvd hài hay hoạt hình mà chị thích về để mở.. Thứ mà chị cần lúc này, mình đã chủ quan nghĩ rằng, đó là thời gian... Đó chỉ là thời gian....

Nghĩ lại thì thấy lúc đó mình thật ích kỷ khi đã ko khuyên chị về nhà xin lỗi, ko giúp chị cố gắng làm lành với gia đình. Bao giờ cũng vậy, chỉ có gia đình là chỗ dựa vững chắc nhất khi con người ta khó khăn, sa ngã... Mình đang mừng vì nhờ vậy mà mình đã đc ở bên chị ư? hình như có một phần nào đó trong đầu mình nghĩ vậy, thật xấu xa và bỉ ổi.....

Trưa hôm đó (ngày thứ 6) hai chị em đang ăn cơm thì có tiếng xe máy. Ba và anh họ chị tới tìm, anh họ của chị đã

đến nhà mình 1 lần.....:sweat:

Như mình đã nói, ba của chị là người rất gia trưởng và nóng tính. Nhưng mình cũng ko thể tưởng tượng ổng lại vũ phu đến như vậy. Cả hai chưa kịp nói tiếng nào, mình đã thấy ổng mặt mũi đỏ gay xông đến túm tóc chị, tát một cái rất mạnh lên má chị:" Con đĩ này, mày bỏ nhà theo trai nhà...". Cơ thể bé con của chị ko thể chịu nổi cái tát, chị văng vào góc nhà, đập người vào bàn....

Thật sự là lúc đó ổng hành động quá nhanh và bất ngờ, mình ko thể làm gì kịp. Máu mình sôi lên cực độ nhưng vẫn còn kìm chế đc, ổng là ba của chị mình...Mình bay lại đỡ lấy chị. Ổng tiếp tục xông vào hất mình ra và quát:" Thằng chó này, có cú ra ko.." rồi ổng đập chị mấy cái. Lúc này thì mình ko thể chịu nổi nữa rồi, mặt mình đỏ rực, hai mắt trợn ngược vì tức giận. Mình vơ ngay cái dao thái gọt trái cây trên kệ tv găm:" Ông..ông mà còn đụng vào chị tôi, tôi giết chết ông...".

Ổng lùi lại ko dám vào nữa, nhìn mặt mình lúc đó chắc rất đáng sợ. Lần đầu tiên mình vô lễ nói ra những lời như thế với người lớn...Điều mà chính mình cũng ko ngờ được.

Chị sợ hãi ngồi dậy, cố gắng gỡ con dao cầm chặt trên tay mình. Má chị đỏ rực vì cái tát, tóc tai bù xù:" H ơi..đừng..ba chị..ba chị mà...".

CHƯƠNG 18

nh họ chị cũng đến vỗ vai mình theo kiểu anh cả, bảo mình bớt nóng này nọ, đâu còn có đó.... Chị thì hoảng lắm, trong mọi cuộc cãi vã, xung đột, chị luôn là người đáng thương và đau khổ nhất. Chị liên tục van xin mình bỏ dao xuống, miệng lắp bắp: " ba chị mà..H ơi..ba chị..". Còn người được-gọi-là ba chị thì đứng một chỗ, nhếch mép tỏ vẻ khinh bỉ. Mình biết ổng đang nghĩ gì.

Chị chạy lại chỗ ổng níu tay giải thích, khuôn mặt và hành động ko khác gì một nô tì van xin nhà vua tha mạng trong phim. Chị nói mình chỉ là cu em của chị, học chung trường chung lớp gì đấy, luống cuống và lạp đi lạp lại.... Ổng không thèm nghe, và tất nhiên chắc chắn không tin, hất chị ra rồi quát: " Thăng Q lôi nó về (Q là tên anh họ chị). Rồi ổng bỏ ra ngoài sân, để mặc chị gục xuống....

Mình quăng con dao, chạy lại đỡ chị. Anh họ chị cũng chạy lại an ủi: " Không sao đâu em, cứ về đi, có gì để anh nói hộ cho..."

Chị nắm tay mình, nước mắt chị vẫn chảy trên khuôn mặt vẫn còn hằn đỏ vì cái tát lúc nãy, tay chị run run: " Chị phải về đây H ơi, chị xin lỗi em..Chị về nhà còn đi học nữa, còn mẹ chị nữa..". Mình chả biết phải nói gì nữa, nắm tay chị thật chặt để động viên, mình biết là ko thể giữ chị ở lại nữa rồi, chị còn có gia đình, có đầy đủ cha mẹ, chứ ko như mình....

Anh họ chị quay sang bảo mình yên tâm, có gì để anh lo, ổng cũng xin lỗi về việc hồi nãy, ổng cũng không ngờ....

Chị lên xe rồi, ngoái lại nhìn mình. Ánh mắt chị buồn ko tả xiết, chị vẫy tay chào mình rất nhanh vì sợ ba chị nhìn thấy. Nhìn dáng chị xa dần, mình thấy lòng quặn thắt. Sao chị lại khổ thế hả chị ơi...:sosad:

Tối hôm đó mình nhắn tin cho chị thì ko thấy chị trả lời, gọi điện thì số của chị không liên lạc được. Lo lắng vô cùng mà ko biết phải làm sao, ko biết có xảy ra chuyện j với chị ko. Mình chỉ còn biết hy vọng là dù sao đó cũng là người sinh ra chị, là ba của chị, hổ dũ không ăn thịt con.. Rồi còn có mẹ chị ở đó nữa...

Mấy ngày hôm sau tình hình vẫn như vậy, ko hề có liên lạc gì từ chị. Chị cũng ko hề online sau đợt ở bv... Bấn loạn thật sự và không thể gạt bỏ những ý nghĩ tiêu cực trong đầu nữa rồi. Nhớ đến cái tát của ba chị mà mình.....

Tối hôm đó khoảng 11pm, mình quyết định sang nhà chị xem tình hình ntn, và hơn nữa là vì mình nhớ chị quá, mình muốn đc nhìn thấy chị, dù là nhìn từ xa, mấy ngày nay thậm chí mình còn ko đc nghe giọng chị.. Cứ ở nhà chắc mình chết mất. Mình gửi xe ở bệnh viện gần đó rồi đi bộ vào. Nhà chị chưa tắt đèn nhưng cửa đã khóa kín mít.

Mình đứng chờ một lúc rất lâu, dù biết là gần như chắc chắn sẽ ko đc thấy chị. Mặc kệ, mình cứ đứng nhìn vào nhà chị, nhìn lên phòng chị dù nó đã tắt điện tối thui. Phía trước phòng, chỗ ban công, có một chậu xương rồng nhỏ mà hai chị em đã cùng đi mua vào tết năm ngoái, ko biết là nó đã ra hoa chưa, chị còn đặt cả tên cho nó.....

Một lúc sau thì dân quân khu phố tới hỏi mình, mình ấp úng trả lời là tìm nhà bạn. Họ mới nạt nộ:"tìm nhà ai, tên gì, giờ

này còn tìm gì...". Biết không ổn, mình bỏ đi. Có lẽ cũng chưa phải là khuya lắm nên họ gây khó dễ gì thêm...

Chiều ngày hôm sau thì mình nhận được điện thoại, số lạ. Mình nhấc máy ngay, đầu dây bên kia rất gấp gáp: "H, chị đây..."

CHƯƠNG 19

ình nghe giọng chị thì dồn dập ngay:" Chị đang ở đâu đó, sao ko liên lạc với em, chị có sao ko, chị làm em lo quá...". Chị lí nhí như sợ ai nghe thấy:" Ba chị thu điện thoại rồi, cắt net luôn rồi, đây là số của anh Q, mai anh Q chở chị lên trường rồi ghé nhà em lấy đồ nha.." Mình chưa kịp hỏi gì thì chị vội vã:" ba chị về, chị cúp máy đây, bibi em..".

Tuy bớt lo lắng vì chị đã gọi nhưng mình cũng cảm thấy có chút hoang mang, ko hiểu là chị đang có chuyện j, thật sự là chị có ổn như những lời nói cố-tỏ-ra-bình-thường của chị ko?. Chẳng biết sao nữa, lúc nào mình cũng cảm thấy bất ổn về chị, mình chỉ lo chị sợ mình nông nổi nên đã giấu mình điều gì..

Khoảng gần trưa hôm sau thì chị qua, anh họ chị đứng ngoài trông xe chờ. Để chị vào một mình. Chị gầy gò và xanh xao, đôi mắt nặng trĩu mất ngủ, nhìn chị như già đi mấy tuổi vậy... Mình thương chị quá mà ko biết làm sao, chỉ nắm tay chị hỏi han an ủi. Chị cười nhẹ để trấn an mình, cười mà như mếu...Mình liếc vội ra cửa ngó anh Q rồi ôm lấy chị, chị ko phản ứng gì, chị đang nghĩ gì mình cũng ko biết nữa, mình cũng ko cần biết. Mình chỉ đang cố thỏa mãn sự "thèm khát" nhớ nhung những ngày qua của chính mình... Người chị ấm quá, lúc nào cũng vậy, ấm và thơm tho, dù cho chị có ntn đi nữa. Hình như mình ôm chặt quá, chẳng hiểu sao mỗi lần ôm chị mình đều ôm rất chặt, như là muốn ghiền nát chị vậy...

Một lúc thì chị nghệt thở nên ho khò khò, mình thả chị ra, chị mong manh và yếu quá, vậy mà sao chị cứ phải gánh chịu đủ cái thứ nặng nề gai góc của cuộc đời, ngay cả một cái ôm thật chặt chị cũng ko chịu nổi.....

Mình lấy đồ cho chị, những thứ lặt vặt mà chị bỏ lại phòng mình. Lúc đó ko hiểu sao mình lại không hỏi rõ là sao chị lại phải gom đồ về, những thứ này lấy lúc nào cũng đc mà..

Lúc chuẩn bị chào chị về mình mới giật mình tự hỏi: Sao hôm nay chị mặc áo khoác dài tay kín mít, vào nhà rồi mà chị cũng ko cởi ra (trước đây đến cổng là chị bỏ ra rồi). Chẳng hiểu sao từ sau..vụ đó mình rất hay nghi ngờ và tò mò (Đến giờ thì mình nghi ngờ mọi thứ và khủng hoảng niềm tin trầm trọng rồi)...:pudency:

Mình chạy lại chỗ chị kéo tay áo chị lên, nhanh đến mức chị ko kịp phản ứng..

Tay chị đỏ rực những vết bầm...

Mặt mình tái và hiểu ngay tức khắc,, mình là thằng vốn có máu điên trong người. Nhiều khi hành động mà ko kiểm soát đc. Chả kịp suy nghĩ gì mình lôi chị sên sệt ra chỗ thằng anh họ. Mình chửi nó còn hơn cha chửi con, nói những lời tục tĩu mà trước đây mình chưa bao giờ nói:" Mà làm cái đê'o gì mà để chị bị đánh ntn, mà hứa cái kiểu gì vậy, đéo làm đc thì đừng có nói, mà làm anh cái kiểu c gì vậy..." Bao nhiêu bực dọc điên tiết trong người mình đổ hết lên đầu nó. May mà lúc đó nó thấy mình vậy cũng ko dám nói gì, chỉ giải thích là nó cũng ko biết, ko biết là đúng rồi, nó có ở chung với chị đâu, dễ điên thiệt. Nó mà phản ứng lại điều gì, chắc giờ này mình đang ngồi trong khám rồi..

Còn chị, chị sợ hãi lí nhí:" chị bị té mà...". Quay sang nhìn bộ dạng chị, nhìn cánh tay chị mà mình chỉ muốn đâm chết " thẳng cha" của chị ngay lập tức, khổ nạn không bằng cầm thú, đánh đập một đứa con gái yếu ớt như chị.. Nói chung, giờ nhớ lại mình còn cảm thấy sôi máu, đủ hiểu là cảm giác của mình lúc đó ntn..

Mình nằng nặc đòi chở chị về, phải nói chuyện rõ ràng với ba chị, mình còn muốn báo công an nữa chứ (Mình đúng là điên, nghĩ lại thì thấy hơi buồn cười, mình là cái quái gì mà có cái quyền nói chuyện "phải quấy" với ba chị chứ, ngông cuồng thật). Tất nhiên là chị ko đồng ý, chị van xin mình, nói với mình là việc này có lý do riêng, rồi chị sẽ giải thích, sẽ nói với mình, giờ mình hãy để cho chị về, để chị yên ổn để giải quyết việc gì đó.. Chị lại khóc nữa, chị khổ quá rồi, khóc nhiều quá rồi, nước mắt bao nhiêu cho đủ hả chị ơi...:sosad:

Mình đành chạy vào nhà lấy đt của mình đưa cho chị, nói như ra lệnh:" Đc rồi, chị cầm lấy đt của em đi, chiều em mua cái khác, có j chị phải báo em ngay, ngay lập tức..".

Tối hôm đó nằm ở nhà thấy khó chịu quá, nghĩ đến cánh tay của chị mà uất ức muốn trào máu mắt. Mình nhắc máy gọi thử cho chị (hồi chiều có sms, vẫn reply). Số đt không liên lạc được..... Lần nào cũng vậy, cứ mỗi lần ko gọi đc cho chị là mình tưởng tượng đủ thứ chuyện, đến nỗi nhiều lúc phải tự tát vào mặt mình để tự trấn an. Nhưng lúc này thì khác, chị đang gặp chuyện rồi, chắc chắn rồi... Hồi trưa chị nói là chị đang cần thời gian để giải quyết việc gì đó, lúc đó rối quá nên mình cũng ko hỏi là việc gì...

Mình xách xe chạy ngay qua nhà chị, đến cổng nhà chị (vẫn gửi xe rồi đi bộ như mọi hôm) mình trèo lên chậu cây

cảnh ngó vào trong thì mình thấy ba chị đang ngồi thư thái coi tv. Còn chị...

Chị đang gục mặt quỳ ở góc nhà.....

CHƯƠNG 20

hật sự nhìn cái cảnh đó, 2 tay mình tự nhiên không còn đủ sức để bám vào tường nữa. Shock và bức tức vô cùng. Mình liên tục phải tự dẫn lòng: "đây là nhà của chị, đây là nhà của chị.." để tránh hành động một cách điên rồ. Mình đã nhiều lần làm những việc khiến chị phải khó xử và đau khổ lắm rồi, quá đủ rồi...

Nhưng mỗi lần như thế này, đầu óc mình lại mụ mị, tay chân bấn loạn. Chẳng lẽ bây giờ lại xông vào bấm chuông, vào rồi thì sẽ phải nói gì, nói như thế nào, chị đang làm gì mà phải quỳ như vậy, chị phạm lỗi gì à, hay đó là màn hành hạ kéo dài của ba chị từ bữa đó. Nếu thế thật thì khủng khiếp đối với chị...:sosad:

Nhưng mà không đc rồi, mình đâu có là gì cái gì cơ chứ, mình có quyền gì...Ba chị lại đang rất thù ghét mình, nhìn thái độ của ông hôm ở nhà mình, mình nghĩ chỉ có sự sỉ diện ko muốn làm to chuyện mới ngăn ông ấy ko bấm vằm mình thành trăm mảnh..

Một lúc sau thì có tiếng mẹ chị, bà ra để dìu đứa con gái tội nghiệp vào. Ba chị thì vẫn ngồi đó, bình thản như không có chuyện gì. Đã có lần chị kể ba chị say đánh mẹ, 2 mẹ con chỉ biết ôm nhau khóc. Hình như mẹ chị xem đó là cái số kiếp của mình, ở bà ko hề có sự phản kháng nào cả, bà giống như những phụ nữ trong nhà thống lý Pá Tra, như con rùa trong xó bếp vậy....

Chị vào phòng rồi, mình đứng 1 lúc rồi cũng về, chả biết làm gì. Cảm giác vô dụng và thừa thãi, thật khó chịu...:ah:

Tối ngày hôm sau mình quyết định làm một việc, nghĩ lại thì thật là chẳng ra làm sao cả. Mình đóng bộ giày dép chỉnh tề qua nhà chị. Mục đích là muốn gặp ba chị để xin lỗi việc hôm nọ, thứ nữa là xem đã có chuyện gì xảy ra với chị. Và quan trọng hết là mình muốn xin ba mẹ chị cho mình..có trách nhiệm với chị. Hay nói dễ hiểu hơn là mình chấp nhận làm thẳng đố vò. Mình suy nghĩ quá ngô nghê và đơn giản..

Tối đó ba chị đi nhậu chưa về, mẹ chị đang hoảng hốt lịch sự mời mình vào trong nhà (bà chưa biết mình là ai). Còn chị, chị vừa thấy mình thì đâm hoảng, liên tục xoa mình về, thậm chí còn nhéo mình mấy cái rất đau.Mẹ chị thấy nhưng ko hiểu chuyện nên chỉ ngồi nhìn với vẻ rất khó hiểu.

Mình chưa kịp trình bày một tiếng nào thì ba chị về, say và mặt đỏ gay. Vừa thấy ổng thì mình đứng dậy chào rất lễ phép. Còn ổng thì như nhìn thấy kẻ thù, nổi điên quát lớn: "Biển, biển khỏi nhà tao ngay..". Mình đã chuẩn bị tâm lý cho việc này rồi nên vẫn cố tỏ ra điềm tĩnh, vẫn lễ phép xin đc nói vài điều. Nhưng men say và sự kích động quá lớn khi thấy mình trong nhà khiến ông ta không bình tĩnh được, ổng chỉ thẳng vào mặt mình và nói:"Biển, biển....tao gọi phường xuống gõ cổ mày..". Nói rồi quay sang mẹ chị quát:"Sao bà cho nó vào nhà, muốn chết hả?". Mẹ chị run bắn đi vào trong..

Mình đã dồn hết dũng khí để đến tận đây rồi, đã vào nhà rồi. Mình không thể dễ dàng bỏ về như vậy đc, mình không thể để cái tình trạng tối qua diễn ra nữa, ko thể để chị khổ thế nữa (nhưng thật ra là ngược lại, mình đang làm nó rối tung lên). Mình vẫn đứng im cố gắng chờ sự nhượng bộ từ phía ổng.

Còn chị, chị sợ lắm, sắp khóc rồi. Chị chạy lại chỗ mình đuổi mình về, bầu áo mình nấn nỉ cầu xin mình hãy về đi, ba chị đang say. Lão già thấy vậy cầm lấy cái chổi, phang thẳng vào lưng chị, mạnh, rất mạnh, tưởng như oằn hết tẩm lưng nhỏ bé của chị:” Cút vào nhà..”.

Đến lúc này thì mình ko thể kiểm soát nữa nổi, tim mình đau thắt, máu điên kiềm chế này giờ đã bùng phát. Đầu mình nóng phừng phừng như có hàng ngàn tia lửa đốt. Nhưng mình ko thể làm gì ông ấy đc, dù thế nào cũng không đc. Ông là ba của chị mình, là ba đây, mặc dù hoàn toàn ko xứng.

Mình chạy lại chỗ chị, hai mắt đỏ rực nhìn sang ông, nghiến răng kèn kẹt:” ông không xứng làm bố, khốn nạn..”.

Hàng xóm ngó nghiêng đông quá, ông cũng chùn. Những người gia trưởng như ông thường rất sợ điều tiếng và trọng sĩ diện.

Ông chỉ tay lần nữa, quát:” cút, cút hết cho tao, cút hết... chúng mày cút ra khỏi nhà tao ngay..”.

Mình như muốn bốc khói, đã thế thì cút luôn. Mình cầm tay lôi chị đi:”Em đi với Anh, đi ngay khỏi cái nhà này..”Mặc cho chị kéo lại, sợ hãi:” không..không..em đi đi..đừng, tha cho chị mà..”. Ba chị thấy thế lại càng điên máu, ông cầm chổi đập một cái rất mạnh lên bàn kiếng, bễ tung tóe:” Con đĩ này, mày cũng biến đi..tao ko có đứa con như mày, mày ở nhà, tao giết..”

Mình gần như nhấc bổng chị lên, lôi chị ra ngoài. Chị yếu ớt vẫy vùng nhưng ko làm đc gì, ra khỏi cửa thì lão già đóng cửa cái rầm. Chị khóc thét, khóc như trẻ con bị bố đánh, van xin mình để chị ở nhà. Mình hét vào mặt chị:” Em lên

xe, lên ngay.Em vào nhà thì anh sẽ chết ngay cho em xem..". Chị tin, tin chứ, mình nói thật là vào cái thời điểm đấy, cái gì mình cũng dám làm hết, kể cả giết người. Mình sẽ giết hết những đứa dám đụng đến chị của mình, kể cả đó là ai đi nữa

CHƯƠNG 21

ình chở thẳng chị về nhà, đẩy chị vào trong rồi khóa cửa, bỏ hảnh chìa khóa vào túi. Một thẳng nhóc hơn 18 tuổi, vào nhà người khác để lôi con người gái người ta đi, đó chỉ có thể là hành động của một thẳng thiếu suy nghĩ và ngu dốt. Nhưng thời điểm đó mình lại nghĩ khác, mình nghĩ rằng mình đang "giải thoát" cho chị, cứu chị khỏi căn nhà đầy bạo lực và độc ác.

Chị ngồi trong nhà khóc thút thít, mình sức nhớ đến cú đánh bằng chổi của ba chị lúc nãy nên ngồi sát lại hỏi chị. Trời ạ, một vết đỏ tím dài trên tấm lưng trắng tinh và mỏng của chị. Nãy giờ mình vô tâm quá, vết thương ấy ngay cả một thẳng đàn ông cũng cảm thấy tê buốt, vậy mà chị không đoái hoài gì, những ngày tháng đau khổ gần gũi vừa qua đã khiến chị chai lì rồi, chị đã vượt qua đc sự đau đớn thể xác thông thường rồi ư.....

Chị nằm im cho mình sức dầu gió, nước mắt bắt đầu chảy vì dầu nóng. Nhưng tuyệt nhiên chị ko hề kêu một tiếng, trước đây chỉ mới bị đứt tay nhỏ xíu mà chị đã la toáng lên như sắp chết, rồi ngồi phồng mang trợn má thổi phù phù cho bớt đau.

Mình chải tóc cho chị, lau mồ hôi cho chị, rồi chị thiếp đi, chắc vì chị quá mệt mỏi rồi...khổ thân chị quá...:sosad:

Sáng sớm thì nghe tiếng lạch cạch, mình giật mình tỉnh dậy bật đèn thì thấy chị đang cố gắng mở cửa. Hiểu ngay lập tức, mình chạy lại giật lấy chùm chìa khóa trên tay chị. Chị lí nhí: "để chị về, chị không thể ở đây đc, ba chị giết chị

mất". Mình chả thèm biết lúc đấy là mấy giờ, nói to: "Chị ở đây, ko đi đâu hết, chị về nhà bây giờ ba chị xé xác chị đó, ở đây! Đi vô ngủ! ". Chị khóc lóc van xin, chị cào cấu mình, chị làm mọi cách để xin đc về nhà. Nhưng mình nhất định không chịu, mình nuốt nước mắt và cắn răng để từ chối chị, mình nhớ tới lời nói của lão già lúc đuổi chị đi, nhất định, nhất định mình ko thể để chị về nhà được. Chị tuyệt vọng, vò đầu bứt tai chính mình, khóc thét. Thấy cái cảnh khủng khiếp đấy mình hoảng thật sự, túm tay chị giằng mạnh ra, chị điên rồi, trời ơi. Người như chị mà cũng có thể phát điên như thế ư?????

Chị đánh lên ngực mình, mặt mình, cào xé đến rách áo mình. Mình đứng chết trân cho chị đánh, cho chị trút giận, cho chị mặc sức trút bỏ tất cả những gì mà cuộc đời đổ lên đầu chị. Đến khi chị đã mệt như rồi, rã rời rồi, chị gục lên người mình, hai tay không còn tí sức nào nữa. Mình ôm chặt lấy chị, hôn ngẫu nhiên chị, lên môi, lên mặt, lên cổ chị, lên người chị. Mình như con thú hoang muốn ăn tươi nuốt sống chị, nỗi thèm khát bấy lâu nay của mình dồn hết cả lên cơ thể bé nhỏ của chị, chị nằm im không kháng cự, để mặc cho mình nuốt trọn cơ thể, ngẫu nhiên và dữ dội....

Đến tận gần trưa mình mới mở mắt nổi, giật mình vì thấy cánh cửa chỉ khép hờ. Mình bật dậy như cái lò xo..

Chị đã đi mất từ lúc nào rồi.

Mình tìm kiếm chị như điên như dại cho đến tận..4 tháng sau đó. Gọi về nhà thì nhất quyết mẹ chị ko nói chị đi đâu. Lên trường hỏi thì biết chị đã bảo lưu một năm (cái ngày anh họ chị chở lên trường rồi qua lấy đồ).

Chị biến mất một cách tàn nhẫn, mình ngoài giờ đi làm (mình cũng bị đình chỉ vì bỏ học quá nhiều) thì chạy lang

bang suốt các hang cùng ngõ hẻm ở SG để tìm chị, dù biết gần như là ko thể. Cứ thấy dáng ai giống giống, biển số xe giống giống, hay đơn giản chị là mái tóc hơi giống mình cũng giật thót mình, đuổi theo cho bằng được.

Nói ra thì thật xấu hổ nhưng thời điểm đó đêm nào mình cũng khóc vì nhớ chị, người gầy rạc đi và bạn bè gặp lại thì bảo rằng trông mình như già đi 10 tuổi. Một tháng mồ cô mẹ từ khi lọt lòng như mình chưa bao giờ cảm nhận đc hơi ấm của phụ nữ, bàn tay chăm sóc của phụ nữ, chưa có ai nấu cơm mang qua cho mình, chưa có ai gọi mình dậy đi học, bắt mình tập thể dục, bắt mình học bài, chưa có ai hết, cũng chưa có ai để mình vùi vãnh, mè nheo cả..Chị như là mẹ của mình vậy, có nhiều lúc mình tự hỏi mình có yêu chị thật hay ko, hay đó chỉ là sự ngộ nhận? Hay là mình coi chị như mẹ nhỉ? Mình cũng không biết nữa, mình chỉ biết tình cảm của mình dành cho chị là thật, mình có thể đánh đổi cả tính mạng để chứng minh điều đó!

Đến tháng thứ 5 thì chị mở lại FB, mình rùng mình hồi hộp kinh khủng khi thấy cái note đầu tiên sau 5 tháng đóng cửa (Ngày nào mình cũng vào FB của chị hàng chục, hàng trăm lần). Cái note đó chị viết riêng cho mình...

Chị đang ở dưới quê ngoại (chị ko nói là ở đâu cả, chỉ biết là Quảng Nam). Một năm rưỡi nữa chị mới đi học lại. Chị cũng nhớ và thương mình lắm. Chị sẽ gặp lại mình khi cả hai chín chắn hơn, chị cần sự thay đổi, cần thời gian để hàn gắn vết thương, hãy để chị làm điều đó. Chị viết nhiều lắm, rất nhiều, giọng văn chững chạc và khác xa ngày xưa.Chị của em đã lớn thật rồi, đã trưởng thành hơn xưa rất nhiều rồi, ko còn là cô bé con ngày nào bắt chuẩn chuẩn nữa,

cũng ko còn là cô bé hờ tí là khóc nhé và suốt ngày hát
ngêu ngao nữa..

Mình đọc xong mà nước mắt lã từ lúc nào, ngồi chết lặng
bên bàn phím cả buổi chiều hôm đó....

Chị à, em yêu chị lắm!

Kho ebook online

<http://isach.info>